

1932

DECEMBER

Koledar Apostolstva molitve za december 1932.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:

Hrepenenje po nebesih.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:

Afriška „Bantu“ plemena.

Mesečni zavetnik: sv. Silvester p. (31.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Četrtek	Eligij škof	Adventni duh	Ljub. Jožefin.	Dobrovnik
2 Petek	Bibijana dev. m.	Posvetitev družin S. J.	Boh. Bistrica	Turnišče
3 Sobota	Frančišek Ks. sp.	Indija, Kitajska, Japonska	Lozice	Celje Sv. Danij.
4 Nedelja	2. adv. Barbara m.	Pogostno sv. obhajilo	Zagorje ob S.	Celje Sv. Danij.
5 Poned.	Saba opat	Trpeča Rusija in Mehika	Mellika	
6 Torek	Nikolaj šk. sp.	Proglas Slomška za blaž.	Novo mesto	Celje Marij. c.
7 Sreda	Ambrož š. c. uč.	Proglas Barage za blaž.	Mošnje	Limbuš
8 Četrtek	Brezn. Spočetje	Čistost mladine	Ljublj. stolnica	Ruše
9 Petek	Peter Fouriér sp.	Starši in vzgojitelji	Kamnik	Sv. Lovrenc
10 Sobota	Lavret. M. B.	Marijine družbe	Kokra	
11 Nedelja	3. adv. Damaz p.	Apostol. mož in fantov	Študenec	Pučava
12 Poned.	Sinezij muč.	Dijaške kongregacije	Šk. Loka uršul.	Maribor Magd.
13 Torek	Lucija dev. m.	Duhovne vaje in misijoni	Dražgoše	
14 Sreda	† Spiridijon sp.	Spreobrnjenje grešnikov	Grahovo	
15 Četrtek	Krislina dev.	Opravljanje svete ure	Zagradec	Sv. Duh Ost. v.
16 Petek	† Evzebij š. m.	Misijonska društva	Adlešiči	Sv. Križ Marib.
17 Sobota	† Lazar škof	Duhovniki in škofje	Sorica	Selnica
18 Nedelja	4. adv. Gracijan š.	Sv. oče. Katoliška akcija.	Turjak	G. Sv. Kungota
19 Poned.	Nemezij muč.	Državniki in njih svefovalci	Lipoglav	S. Marjeta Pes.
20 Torek	Liberat muč.	Brezposelni in zapuščeni	Krašnja	Maribor šol. ss.
21 Sreda	Tomaz apostol	Preganjanje katoličanov v Španiji	Sava	S. Barbara Slg.
22 Četrtek	Zenon muč.	Profilverske organizacije	Ovsiše	S. Martin Vur.
23 Petek	Viktorija d. m.	Odvrnitev krize	Lj. Marijanišče	S. Peter Marib.
24 Sobota	† Adam in Eva	Priprava svetá na božič	Harije	
25 Nedelja	Božič R. J. K.	Mir med narodi	Vipava	Maribor franč.
26 Poned.	Štefan muč.	Zaradi vere preganjani	Postojna	
27 Torek	Janez Ev. ap.	Katol. učenjaki in izobraženci	Vrh pri Vinclci	
28 Sreda	Ned. otroci	Verska vzgoja v družinah	Rateče	Kamnica
29 Četrtek	Tomaz š. muč.	Dobrodelne akcije in zavodi	Semič	Maribor stoln.
30 Petek	David kralj	Verski listi. Dober tisk.	Košana	
31 Sobota	Silvester p.(m.z.)	Zahv. za dobrote. Umrli.	Ljublj. bogosl.	

PROŠNJE.

F. T. se priporoča presv. Srcu J. in svetogorski Materi božji ter sv. Tereziji D. J. za pomoč v hudí stiski. — V molitev se prip. Š. F. za uslišanje v važni zadevi in za zdravje.

ZAHVALE.

Marijina družbenka se zahvaljuje Jezusu, Mariji in škofu Slomšek-u, da je zadobila dušni mir.

Zahvala. Podpisani Kodrič Anton, Preša 11 p. Majšperg se iskreno zahvaljujem »**KARITAS**«

posmrtninskemu oddelku Vzajemne zavarovalnice za posmrtno po moji sorodnici Danjko Mariji, ki je v osmem mesecu zavarovanja umrla. Moja dolžnost je, da »KARITAS« vsem najtopleje priporočam kot solidno in popolnoma varno ustanovo.

Preša, 28. okt. 1932. **Kodrič Anton** l. r.

— V težki bolezni sem se zatekel z gorečo molitvijo k sv. Tereziji D. J. za pomoč; zdravje se mi je vrnilo. Javno izrekam zahvalo. Jenko J. — Zahvala ubogim dušam v vicaš za pomoč v težki zadevi. — Š. F. se zahv. Lurški M. b. in sv. Antonu za zdravje oči in za uslišano prošnjo.

DELO

v teh težkih časih se more še najlažje dobiti z ustanovitvijo domače pletarne. — Mi damo vsakomur tekoče delo, ker smo odjemalci za pletenine, dobavimo prejo in izplačamo za slušek za pletenje, kar dokazuje mnogo zahvalnic. V slučaju, da bočete delati in zaslužiti, se obrnite po gratis prospekte na trdko

DOMAČA PLETARSKA INDUSTRIJA JOSIP KALIŠ, MARIBOR, TRUBARJEVA 2, odd. 35

DECEMBER

XXX. LETNIK

1932

Zarja nad temnimi prepadi

(Za praznik Brezmadežne.)

Kadar človek naredi svoj prvi večji greh, še prav posebno živo začuti vso njegovo grenkobo in nesrečo. Zave se, da je nekaj zlega sprejel v svojo dušo, in to zlo ga sedaj muči in peče in ponižuje pred samim seboj. S težkim domotožjem razmišlja o prejšnjem času brezgrešne nedolžnosti in si ga želi nazaj. Suženj greha je postal, pa to suženjstvo je zanj trdo in poniževalno in bridko; njegovo srce še vedno drži z Bogom, z vestjo in s čednostjo; v grehu vidi svojega sovražnika in mučitelja.

Ze ob početku človeštva je bilo tako. Ko sta se Adam in Eva pregrešila ter so kot grom udarjale besede Sodnika okrog njiju, sama sta pa s povešeno glavo in s strtim srcem stala ob izgubljenem raj: sta občutila vso težo in nesrečo svojega dejanja. Zdaj sta spoznala dragocenost brezgrešnega življenja in prijateljstva božjega; z žalostjo sta se spominjala dušnega miru, ki je poprej domoval v njunih srcih, sedaj se je pa moral umakniti in dati prostor kesanju, razočaranju in nemiru.

Nad to dušečo temo jima je pa svetila lučka, katero jima je bil prižgal sam Bog ob izgonu iz raja: ni jima šla iz glave božja obljuba o Ženi, ki bo prišla rešiti človeštvo in kači — zapeljivki stret glavo, zdrobit okove greha in v sebi zopet utlesiti popolno nedolžnost in brezgrešnost. Hrepeneče sta se ozirala na to Zmagovalko in se ob njej tešila v svoji nesreči in brezupnosti. Milo jima je svetila ta zvezda iz bodočih temnih davnin: zvezda Marija, znanilka in nosilka lepših časov, vsa lepa in svetla v svoji brezmadežnosti.

Brezmadežna.

V težkih in neveselih časih živimo tudi mi. Veliko dobrega in plemenitega je

še na zemlji, v mnogih dušah še vlada Bog, vest in krepost. Vendar ker je javnost Bogu tuja in ponekod tudi sovražna, ne morejo vsi dobri posamezniki dovolj priti do veljave. Mrak grešne bogoodtujenosti leži na zemlji in že mlada srca se zastrupljajo, da potem nimajo dovolj moči in jih zajemajo silni vrtinci strasti in zapeljevanj. Iz tega mraka pa udarjajo žalostni kriki na naše uho, človeštvo je ob vsem zunanem napredku nesrečno in nosi ogromno gorje v svoji notranjosti. Tolažba molitve je na premnogih krajih ponehala, po velemestih sprejemajo cerkve in cerkvice le majhen del prebivalstva v svoj sveti mir. Borba za kruh in oblast, za čast in za zlato strašno divja in mori in duši srca, ker so ljudje, kjer bivajo na gosto skupaj, pozabili na dobrega nebeškega Očeta in na njegovo skrb in previdnost. Sebičnost odtuja je in izkorišča ljudi; ozračje je nasičeno s pohlepom in pohoto, ki si iščeta žrtev.

Jezus je z besedo »ta svet« vedno zaznamoval nekaj zlega in božjemu kraljestvu sovražnega; že površen pogled na svet nam dokazuje, kako se je tudi v tem pravilno izražal.

Prav zato pa nam 8. december, praznik Brezmadežne, zablesti v čarobni luči. Nekaj neizrekljivo lepega in vzvišenega stopi na ta dan pred naše žalostne in razočarane duše: Devica in Mati, brez sence in sledu greha od prvega hipa bivanja, vsa lepa in vsa sveta. Polna milosti od svojega prvega začetka.

Tih ponos preveva naše srce na ta dan: torej vendar eno izmed človeških bitij, vendar nekdo izmed našega grešnega sorodstva, ki je ohranil vse dostojanstvo rodu in ga še dvignil do nedoumljivih višin! Da, Brezmadežna je utelešeno ko-

prnenje človeštva po neoskrunjeni dušni lepoti in veličini. Ona je kot luč, ki sveti in sije nad zastrupljenimi močvarami padlega in slabotnega človeštva ter mu kaže lepšo pot. Je kot prenežni beli cvet, ki se je razcvel nad to solzno dolino, od greha oskrunjeno in od Pravičnega prokleta.

Zato jo za 8. december vsi pozdravljamo.

O le krasite ji oltarje in ji nosite zelenja in cvetja! Prižigajte ji luči in pojte ji speve! Klečite pred njeno podobo in ji darujte svoja srca! Njej, prelestni Zarji, ki je bleščeče zažarela nad mračnimi in temnimi prepadi in nam iz svoje neoskru-

njene in neizrekljivo bogate brezmadežnosti dala Sonce — Kristusa.

Zdrava, polna milosti, blagoslovljena med človeškimi otroki!

Blaženi Herman, prvi prior dominikanskega samostana v Brežah na Koroskem, ustanovljenega od bl. Heme, je takole molil: »O ti presladki Jezus, stori me vrednega, da bom tvojo in svojo Mater, najlepšo in najslavnejšo med vsemi, z ustnicami hvalil, s srcem ljubil in častil in posnemal njena dela!« Tudi mi k Jezusu in k brezmadežni Devici in svoji Materi tako vzdihnimo!

Dr. Fr. Jaklič.

SONCE V MOJO DUŠO SIJE...

*Sonce v mojo dušo sije,
kadar ti pri meni si,
križ mi venec sreče vije,
če z menoj ga nosiš ti.
Pridi, o Marija, k meni,
nosi križ gorja z menoj,
v svoje me srce zakleni,
da otrok bom večno tvoj!*

*Strma pota so življenja,
boj jih spremlja in vihar,
v morju tonemo trpljenja
polni zmote in prevar.
O poglej na nas mornarje,
temno pot nam razsvetluj,
pelji nas do večne zarje,
z nami, Mati, se vojskuj!*

*O Marija, vedno bije
za nesrečne ti srce,
v tebi upanje nam sije,
da minilo bo gorjé.
Prosi Jezusa goreče,
da nas sprejme v sveti raj,
tam ti bomo večne sreče
speve peli vekomaj!*

Gregor Mali.

Vir Katoliški dejavnosti

Vsak učinek ima neki vzrok. Nič ne postane samo iz sebe. Za vsako dejanje je treba moči. Brez moči, brez pogonske in gonilne sile stroj stoji. Tako je tudi v duhovnem življenju. Ako ni moči, ne gonilne sile, bo vse govorjenje o dejavnosti (akciji), o načrtih in osnutkih premnogokrat le kup goreče slame, brez koristi in brez uspeha. Kje leži torej moč uspešne »Katoliške akcije«, kje vrela njene sile?

»Jaz sem trta, vi mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu; zakaj brez mene ne morete nič storiti.« (Jan 15, 5.) »Duh je, ki oživlja« (Jan 6, 63.) Te besede Kristusove vsebujejo vso skrivnost krščanskega pokreta tekom dvajsetih stoletij. V označenih besedah imamo jasne smernice za Katoliško akcijo tudi v naših dneh. Kakor namreč vinske mladike črpajo moč in življenje, da morejo rasti, cveteti in slednjič obroditi, edinole iz trte, tako črpamo in zajemamo mi življenjsko moč iz Kristusa. To nadnaravno življenje nam Kristus dovaja po zakramentih, po skupni molitvi, skupnem bogočastju, z eno besedo potom sv. liturgije. Tu žubori neusahljivi vir milosti in moči, tu polje

močno, resnično, nadnaravno življenje, tu črpamo modrost križa in odpovedi, tu se navzamemo duha Kristusovega.

Središče in višek našega bogočastja pa je — s v. m a š a. Vse bogočastje: jutranjice, hvalnice in pa večernice, sploh vsa služba božja se vije kot lep venec okrog središča: sv. maše. Tako je sv. maša — daritev — cilj in početek vsega našega verskega življenja.

Da, daritev! Krvava na Golgati, nekrvava pri sv. maši. To je ključ vseh skrivnosti verskega, nadnaravnega življenja, to je studenec pristnega verskega življenja, življenja iz vere, življenja — polnega ljubezni, bogatega na žrtvah, življenja — daritve!

Iz odrešilne daritve našega Gospoda Jezusa Kristusa na križu in pri sv. maši nam torej doteka nadnaravno življenje, in iz tega zopet izvira naša dejavnost, Katoliška akcija. Če te medsebojne odnose dobro premislimo, nam bo samo po sebi jasno, kakšna mora biti v svojem najglobljem bistvu prava Katoliška akcija.

Predvsem resnična, iskrena. Izvirati mora iz resničnega, nadnaravnega

življenja. Njena gonilna sila mora biti sveta, plameneča ljubezen do Boga in do bližnjega ter živa zavest, da smo otroci božji. Ne zunanji razlogi, temveč resnično, prekipevajoče življenje iz Kristusa in za Kristusa nas mora naganjati za Katoliško dejavnost.

Taka je bila katoliška akcija prvih kristjanov. Okrepljeni z božjim kruhom ter napojeni s skrivnostnim vinom so šli med poganski svet, in njih čista, sveta duša je izžarevala neko nepopisno privlačno silo, ki je pridobivala najboljše, najplemenitejše izmed poganov za Kristusa. Tedaj so bili, ne toliko duhovniki, temveč mnogo bolj laiki razširjevalci božje besede in božjega kraljestva: vojaki, trgovci, obrtniki itd. Le tako je bilo mogoče, da se je krščanstvo kljub vsemu preganjanju, zatiranju in zaničevanju tako hitro širilo. Laiki, polni resničnega verskega življenja, so bili tedaj najboljši, najagilnejši člani, stebri Katoliške akcije. Če naj hodijo tudi naši katol. laiki po istih stopinjah (dela je dovolj, saj je ves svet eno samo misijonsko polje), jih je treba voditi k onim stariim studencem, ki so iz njih že naši pradedje črpali močno in prekipevajočo krščansko življenjsko silo: k sv. liturgiji, k čim popolnejšemu združenju z našo trto — Jezusom Kristusom, virom življenja, moči in svetosti.

Katoliška akcija pa mora biti tudi požrtvovalna, da, biti mora daritev, nekrvava daritev v pravem pomenu besede. V najpopolnejši ljubezni se je Kristus za nas velikodušno žrtvoval, da nam je mogel pridobiti in podariti nadnaravno življenje. Ni mogoče torej drugače, kot da nas to nadnaravno življenje, ki izvira iz Kristusove žrtve na križu, zopet naganja k žrtvam, k nesebičnemu, požrtvovalnemu delu.

Žrtvovati se moramo ne iz sebičnosti, ne iz pohlepa, ne iz častilakomnosti. Tako

delo bi bilo le človeško, minljivo, nepopolno. Katoliška akcija pa je po svoji naravi povsem nadnaravna ustanova, saj je sad skrivnostnega življenja, ki izvira iz odprtega srca Jezusovega, saj gre za tem, da vse človeštvo združi v sv. veri, da vse človeštvo spoji s skrivnostno trto: Jezusom Kristusom.

Odkod n. pr. Baragovi nezaslišani uspehi? Kako, da je zmožgel započeti ter dovršiti tako velikansko »akcijo«? Čitajte njegov prekrasni življenjepis, ki ga nam je lani podarila Mohorjeva družba, in jasno vam bo, da je to vršila v njem Kristusova moč, nadnaravno življenje, molitev in daritev, t. j. sv. liturgija.

Seveda, dogaja se tuptatam, da Bog da blagoslov tudi manj popolnim, manj čistim ustanovam na nadnaravnem polju. Toda to vrši božja neizmerna dobrota, božje brezkončno usmiljenje ter božja ljubezen napram sv. Cerkvi, ki neprestano dviga k molitvi svoje svete in čiste roke ter prosi usmiljenja za svoje slabotne otročiče. Če pa hočemo, da Kat. akcija dobro uspeva, če ji hočemo zagotoviti trajen uspeh, jo moramo postaviti na trden temelj, ki je Jezus Kristus; kajti »drugega temelja nihče ne more položiti razen tega, ki je položen, in ta je Jezus Kristus«. (1 Kor 3, 12.) Če nočemo, da takoj prvi vihar izruje cvetoče drevo naše Katol. akcije, je potrebno, da skrbimo za krepke in globoke korenine, da prodiramo v globino, kjer izvira »živa voda«, Jezus Kristus. Če nočemo, da bo vse naše delo le »prazno mahanje po zraku«, da nas bo Katoliška akcija le nekako slepila in navdajala z napuhom, je treba, da se v liturgiji učimo prave, resnične pobožnosti.

Iz Kristusa torej izvira vse naše življenje in tja se mora zopet vračati. Prav to je najgloblji zmisel Katol. akcije: Vse za Jezusa!

O. Mih. Mlekuž O. S. B.

Deset gramov laiškega apostolstva

Ko sem podpisani tam poleti mešal in varil zdravilo zoper malokrvnost Katoliške akcije, sem zapisal drugih reči po 30 gramov, laiškega apostolstva pa samo deset. Zakaj tako? Zato, ker ti bo to-le, o čemer se bova danes menila, nekako kar samo po sebi jasno, čim si dobro spoznal, kako je s človeško dušo in kakšne pravice ima Bog do nje, in čim si boš prizadeval upodobiti se po Jezusovem Srcu z življenjem

po njegovih naukih. Te-le tri reči so kakor korenine, deblo in veje: če bodo te korenine zdrave, bo deblo krepko in te veje sočnate, to je: če boš o teh resnicah globoko prepričan, bo iz vsega tega začel goriti v tvojem srcu kar sam od sebe zlati sad — laiškega apostolstva.

Kdo je laik? Kaj je apostolstvo?

Laik je — s to-le tujo, grško besedo — vsak, ki ni duhovnik, torej: neduhovnik,

tako da lahko delimo vse ljudi, zlasti vse kristjane, na dvoje: v duhovnike in neduhovnike, ali: v duhovnike in laike.

In kaj je apostolstvo? Tisto delovanje, kakršnemu so se posvetili apostoli potem, ko jih je Kristus poklical proč od čolnov in ribiških mrež. »Odslej boš ljudi lovil,« je rekel tedaj Kristus sv. Petru, »in« — tako nadaljuje sv. pismo (Luk 5, 10, 11) — »potegnili so čolne h kraju, popustili vse in šli za njim.« In kako so apostoli »ljudi lovili«? Tako, da so jim oznanjali Kristusov nauk, jih s sv. krstom prerajali v otroke božje, jih sprejemali v Kristusovo Cerkev in jih navajali k življenju po Kristusovem nauku.

In zakaj so se apostoli posvetili takemu delovanju? Prvič: iz ljubezni do Boga. Pred vsem o njih velja beseda sv. Pavla (Rimlj 5, 5): »Božja ljubezen je izlita v naša srca po Sv. Duhu, ki nam je bil dan.« Kako jih je spričo te ljubezni bolelo, da Bog od tolikih in tolikih ljudi, ker ga niso poznali, ni prejemal ne ljubezni, ne hvaležnosti, ne dolžne časti in slave! Zato so šli na vse strani med pogane in »lovili ljudi« za Boga.

Drugič pa jih je priganjala k temu njih ljubezen do ljudi. Saj je povsod, kjer je prava ljubezen do Boga, tudi ljubezen do bližnjega. Apostoli so gledali dan na dan na lastne oči vso grozno duhovno in družabno bedo poganov; obenem so pa videli jasno, da »v nikomer drugem ni zveličanja« kakor samo v Kristusu; »zakaj nobeno drugo ime pod nebom ni dano, da bi se mogli v njem zveličati« (Apd 4, 12). Da ljudi osrečijo, so jim hoteli dati z vero v Kristusa pravo bogopodobnost in nebesa, obenem pa s to vero položiti za ljudi tudi temelj njih časni sreči, zemeljskemu blagostanju.

Pa porečeš morda: »Vse prav! A čemu naj jaz laik prevzamem kako apostolstvo, ko ste vi, duhovniki, za to na svetu? Vi ste ribiči. Lovite nas, pa nas boste imeli.«

V tem ugovoru je nekaj resnice, pa nekaj zmote.

Res je, da je za apostolstvo poklican predvsem duhovnik, ker se je za to usposobil. Zdravnik je učen na boleznih in zdravje, sodnik in advokat sta učena na postave, duhovnik pa na vse tiste božje stvari, ki so potrebne, da more voditi ljudi po poti krščanskega življenja v sv. nebesa.

Tudi to je res, da je duhovnik za apostolstvo od Boga odbran in od sv. Cerkve postavljen: apostolstvo je njegova stanov-

ska dolžnost, njegova služba; zato pravičnost, da to službo tudi vrši.

Zdaj pa čuj! Če tebe, laika, ne silita k apostolstvu stanovska dolžnost in pravičnost, te pa sili — ljubezen, ljubezen do Boga in do bližnjega, včasih pa tudi celó pravičnost in dolžnost! Vidva, oče in mati: ali se ne zavedata, da je vajina prva, najvažnejša, največja, najsvetejša dolžnost, dolžnost nad dolžnostmi — krščanska vzgoja vajinih otrok? Torej laiško apostolstvo med vajinimi otroki! — Gospodar, gospodinja: v svojo hišo in v krog svoje družine sta sprejela pastirja, pastirico, hlapca, deklo, služkinjo, vajenca — vajina dolžnost je, da skrbita za njihovo versko življenje, dokler ostanejo v krogu vajine družine, — da torej vršita med njimi laiško apostolstvo. — Vzgojitelj, vzgojiteljica: izročili so vama mladino v vzgojo. Sveta dolžnost staršev — krščanska vzgoja — je prešla na vaju, apostolsko delovanje napram tem otrokom je vajina dolžnost.

Vse druge pa sili torej k apostolstvu vsaj — ljubezen. Saj je krščanska ljubezen tako zelo vsem zapovedana, da je Kristus rekel (Jan 13, 35): »Potem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj.« — »Otročiči moji,« nas uči učenec ljubezni, sv. Janez (1. pismo 3, 18), »ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici.« Kdaj pa ljubimo tako? Ne samo tedaj, če damo revežu kos kruha, kako oblačilo, kako drugo miloščino — to so telesna dela usmiljenja —, marveč še veliko bolj, če izkazujemo bližnjemu duhovna dela usmiljenja. Samo malo poglej okoli sebe, pa ti takih revežev ne bo treba šele dolgo iskati. Glej té od staršev zanemarjene otroke, ki rastejo kot gaber v hosti! Teга neumno objestnega fanta, ta kot pleve lahka dekleta: čutna zabava, čutno uživanje jim je edini evangelij, vse drugo — neumnost! Glej te vnémarne očete in matere — še sanja se jim ne o vzvišenih in svetih dolžnostih staršev! Glej nekatere naše inteligente — o puhlih napol-inteligentih in laži-inteligentih še govorim ne! — Nekaj izobrazbe jim je tako napolnilo glavo in srce z dimom napuha, da se čutijo poklicane za sodnike nad Bogom in njegovimi razodetimi resnicami! Njih življenje pa je pogosto táko, da se Bogu smili! O koliko akademskih divjakov je med nami! — Pravičnost in poštenost gineta čimdalje bolj med nami. Mesta se bolj in bolj spre-

minjajo v Sodome in Gomore. Z ruskih poljan odmeva že po naših krajih satansko rjovenje »brezbožnikov«: »Ni Boga!« In kjer ne priznavajo Kristusa in njegovega nauka, tam gine tudi zemeljsko blagostanje: čimdaljebolj silita med nas volčjeoka brezposelnost in lakota.

Kje je rešitev? Okoli nas vre in golta vesoljni potop: edina rešitev je v Noetovi ladji, v sv. Cerkvi. Ne govorite: »Pomagajte vi, duhovniki! Po duhovnikih gre vera doli in gori.« Ne tako! Pomagaj vsak, ki ima še kaj srca v prsih! Pomagaj tudi ti, ki se šteješ za kristjana in ki moraš imeti Kristusovo ljubezen v srcu, če hočeš sploh še veljati za kristjana!

Glej, kako se nekateri ljudje že od daleč ognejo duhovniku, če bi ga morali srečati! Kako so nekatere družine duhovniku nedostopne! Koliko jih je, ki ne marajo več ne v cerkev, ne k službi božji, ne k pridigi! Ti pa prideš morda s takimi vsak dan skupaj ali pa vsaj brez težave stopiš do njih. Samo prave Kristusove ljubezni ti je treba in pa toliko preudarnosti, da boš znal o pravem času ob pravo struno zadeti, prijeti za pravi konec niti, pa jih toliko lahko rešiš in osrečiš!

Tu bo pomagal prijazen razgovor, dobrohotno prigovarjanje, malo pouka o kaki krščanski resnici. — Tam ti bo odprla vrata do mrtvih duš majhna miloščina. — Zdaj bo vrnila kakega izgubljenca na pravo pot dobra knjiga, ki jo posodiš ali podariš. Za novoletno ali božično darilo boš koga kar sam naročil na »Bogoljuba«, »Glasnika« ali »Cvetje«. — Drugikrat boš koga povabil in vzel s seboj k pridigi, mu priporočil tega ali onega spovednika, da je prijazen in da se ga ni treba nič bati. Včasih boš naletel na take dva, ki ju je poročil peklenski rokovnjač kar s kozjo molitvico. Pomagaj jima, da se bosta pošteno poročila, ali pa ju pregovori, da bosta šla narazen. — Ti, dekle, žena, boš morebiti kaki tovarišici lahko odprla oči, kam dreví s takim življenjem, ki ga je začela; drugo boš opozorila na zanke, ki ji bodo nastavljene v nameravani nevarni službi; tretji boš pokazala, kako njenemu izvoljenemu »angelu« rasteta dva črna rožička pod njegovimi lepimi, svetlimi kodri — seveda pa vse to brez laži, obrekovanja in natolcevanja. Tega te pa Bog varuj! Četrto boš spravila morda v Marijino družbo itd. — Tebi, fant, se bo morda — poskusi, potrudi se! — posrečilo izmotati tega ali onega tovariša iz nevarne družine. Morda — napelji stvar prav preišljeno, po do-

govoru z drugimi dobrimi fanti! — se ti posreči razbiti kakšno nemarno in nevarno fantovsko družbo, ki je prava kuga za toliko mladih fantov; samo nobene laži ne in krivice, nobenega kola, sploh nič takega, za kar bi mogli orožniki prijeti. In tako dalje in tako dalje — kdo bi mogel našteti vse, kar ob povodnji po Savi priplaval Veliko krščanske ljubezni in pa nekaj soli v glavi — pa se da marsikaj dobrega storiti.

A kako naj se lotim tega dela ?

Prvič: gasi, kjer gori — pihaj, kjer skeli — zdravi, kjer boli — teši, kjer kdo trpi — lovi, kjer kdo v brezno leti — rešuj, kjer se kaka barka topi — podpiraj, kjer kdo medli — odpiraj oči, kjer jih nevednost ali zmota slepi! Skratka: stori dobrega, kolikor moreš, kar sam od sebe, ne da bi te kdo k temu priganjati moral. O, to je več, kakor če bi zmetal med reže kupe zlata in srebra.

Drugič: stopi v Katoliško akcijo. Delaj apostolsko pod vodstvom duhovnih voditeljev! Nikar reči: »E kaj, povsodi samo duhovnik pa duhovnik! Saj mi, dobri katoliški laiki, lahko tudi sami kaj dobrega storimo!« Gotovo, pa ne samo kaj dobrega, ampak včasih lahko tudi kako — velikansko neumnost. Ne bodi hud! Lej, duše, ljudi navajati na dobro pot je velikanska umetnost. Tu ni zadosti, da ima človek samo dobro voljo, tu je treba predvsem bogoslovnega znanja in pa veliko modrosti in razsodnosti. Tisti pa, ki se je te umetnosti nalašč učil, je duhovnik. In končno: on je za to postavljen od Boga in sv. Cerkve, on ima pravico in dolžnost nadzorovati in voditi vse, kar se godi v njegovi župniji glede krščanskega življenja. Zato je Katoliška akcija postavljena pod vrhovno vodstvo duhovnih pastirjev.

O Katoliški akciji sami nič ne pišem: o tem so pisali drugi. Samo toliko ti rečem: v Katoliški akciji boš dobil največ prilike, da uspešno vršiš laiško apostolstvo. Člani Katoliške akcije naj bodo desna roka duhovnega pastirja pri reševanju duš. Za ogromno povodenj dušne bede je še veliko premalo duhovnikov, tako da sami vkljub najboljši volji ne morejo vsemu kaj.

Dragi bogoljub, ali si že postavljaj kdaj kak mlaj, tako-le za kako novo mašo ali za procesijo sv. Rešnjega Telesa? In če je bil to res pošten mlaj, lepo vitek in visok in z mogočno zeleno krono na vrhu, ali si se kar sam spravil nadenj in ga postavil? Odkar ni več rajnega Štampiljarja,

ki bi bil nemara to naredil, vas je bilo treba že kar lepo številce, da ste spravili mlaj pokonci: z združenimi močmi, z verigami in žrdmi ste ga dvignili. Glej, tako je tudi s Katoliško akcijo: čim več vas bo, čim bolj boste res fantje od fare, čim svetleje bodo sijale pred vašimi očmi te-le štiri zvezde: B o g — d u š a — l e p o t a , m o č i n z d r a v j e l a s t n e d u š e — i n

pa dolžnost laiškega apostolstva, tem bolj boste svojim duhovnim pastirjem v pomoč. Spravite v domači duhovnji vsaj eno kompanijo skupaj, če je pa kraj večji, pa kar cel regiment. Na polkov prapor pa zapišite Christus vincit — Christus regnat — Christus imperat, po naše: Kristus zmaguje — Kristus kraljuje — Kristus naš car!

Dr. Anton Zdešar C. M.

B R E Z M A D E Ž N A

*Lilija prekrasna,
dar ljubezni večne,
upanje in nada
zemlje si nesrečne.
Božjega Vrtnarja
rajski vrt dehteči,
ki napajaš srca
v neminljivi sreči.
Zvezda najmilejša
nam v temo prižgana,
luč ljubezni svete,
s čistostjo obdana.*

*Tvojemu smo varstvu,
Mati, izročeni,
po ljubezni tvoji
za nebo rojeni:
Razprostiraj, Mati,
nam roké ljubeče,
varuj in tolaži
v grehu krvaveče.
Kličí, o Marija,
za seboj trpeče
in odpri po smrti
raj nam večne sreče!*

Zdrava, o Marija!

Gregor Mati.

Sv. Otilija

Malo poznamo Slovenci sv. Otilijo. Le toliko je splošno znano, da praznujemo njen spomin 14. decembra, da je zavetnica bolnikov na očeh in da imajo po raznih deželah velike zavode, bolnišnice in domove za bolnike na očeh in za slepce, ki so izročeni varstvu sv. Otilije. Prav je, da se s to svetnico seznanimo tudi mi.

Svoje dni se mi je ponudila redka prilika, da sem mogel obiskati znamenite svete kraje, kjer je sv. Otilija živela in izvrševala dobra dela v prid trpečim in siromakom.

Sv. Otilija je bila doma v lepi in verni Alzaciji, v francoski pokrajini, ki sliči v marsičem naši divni Gorenjski. Prostrana ravnina je to. Po nji teče reka Il, bogata je pestrega polja in travnikov, preprežena z belimi cestami; ob njih leže lične vasi in snažna mesta. Na eni strani jo obdaja Črni les, na drugi Vožezi. Eden vrhov Vogezov, visok okoli 800 metrov, ne daleč od znanega Strasburga, nosi lepo ime: Otilijina gora. Tu je živela svetnica, tu je sedaj imenitna božja pot za Alzacane, pa tudi priljubljeno letovišče za premožnejše ljudi, ki žele preživeti nekaj poletnih mesecev v svežem, čistem gorskem zraku, proč od svetnega hrušča, v obližju samostanske tihote in pobožnosti.

Po starodavni legendi je bila sv. Otilija hči imenitnega alzaškega kneza Etticho in krepostne njegove žene Beresvinde. Zakon je ostal dolgo brez otrok, in nestrpnost je čakal knez na rojstvo prestolonaslednika. Slednjič je zagledal v knežjem gradu beli dan otročiček, slepa deklica. Legenda ve povedati, da se je knežji oče spričo takega rojstva tako ujezil, da je hotel novorojenčka končati in bi ga tudi bil, da niso pravočasno umaknili deteta v daljni samostan. Tu je krstil dekle škof iz Regensburga, in — evo čudesa: Slepa sirota je med delitvijo zakramenta spregledala. Ostalo je pa dete še dalje v samostanski oskrbi in vzgoji in se razvilo v krasno dekle. Na prigovarjanje brata je ostavila Otilija gostoljubni samostanski krov in odšla domov k družini — v ponovno nesrečo. Častihlepni knez je hotel dati hčerko v zakon plemiču iz obližja; tej nameri se je pa Otilija odločno uprla, ker je gojila v srcu že davno željo, da bi preživela življenje v samostanski družini. Zopet je morala bežati pred razjarjenim očetom, ki je poslal za njo služabnike z naročilom, naj jo dohite in privedejo nazaj. Že so ji bili za petami, kar poseže vmes samo nebo: legenda pravi, da se je odprla skala, kamor se je skrila Otilija pred očetovimi poslanci,

ki so drveli mimo, ne da bi jo bili zapazili. Ko je izvedel oče o čudežni rešitvi, je spoznal, da je tu vmes božji prst, in je odnehal. Dovolil ji je, da se vrne domov. Še več: podaril ji je celo goro in grad Hohenberg na njenem vrhu. Otilija se je ogrnila z redovnim pajčolanom, zbrala okrog sebe enako mislečih tovarišic, preuredila grad v samostan in se notri nastanila s svojo samostansko družino, sama je pa ostala voditeljica vse življenja. Skrbna in sveto živeča samostanska predstojnica je zaslovela kmalu po celi deželi kot velika dobrotnica revežev in bolnikov, in od vseh plati so prihajali na goro romarji, da najdejo tu pomoči in tolažbe.

Sv. Otilija je umrla; ni pa zamrlo njeno češčenje. Obiskovalcev gore s samostanom sv. Otilije je bilo vedno več, in kmalu je postala »Otilijina gora« sloveča božja pot, kjer so bili često romarji tudi čudežno uslišani. Taka božja pot je ostala gora do danes.

Božja pot sv. Otilije je seveda tekom stoletij mnogo doživela in tudi veliko trpela. Radi hunskih vpadov in številnih požarov so bile redovnice samostan zapustile. Cerkev in samostanska poslopja so jela razpadati. Alzačan papež Leon IX. je dal poslopja obnoviti; osebno je posvetil cerkev in blagoslovil samostan ob priliki obiska rodne zemlje leta 1049. Pozneje so pokrile zopet razvaline priljubljeno božjo pot, pa je bila nanovo pozidana. Za časa francoske revolucije je bila gora podržavljena. Leta 1853. je pa prišla stara sloveča božja pot v last štrasburške škofije, ki je ostala njena lastnica do danes.

Nenavadno ganljiva, sveta in blaga, dvigujoča in osrečujoča čuvstva navdajajo romarja na tej božji poti, posvečeni s svetim življenjem in delovanjem velike svetnice.

Samotna je pot, ki pelje polagoma proti vrhu, kjer je stopala pogosto tudi noga sv. Otilije, da deli ljudem dobrote in milosti. Sredi gorskega pobočja se odpre obsežna ravnina s prijazno cerkvijo in velikimi razvalinami. Tu je stalo svojčas gostišče.

Par sto metrov pod vrhom izvira izpod žive skale bister studenec, kjer radi zajemajo božjepotniki vodo, da jo pijejo, se z njo umivajo in zlasti oči izpirajo. Tu je naletela svojčas svetnica na nadložnega starčka, ki je priromal na goro s slepim dečkom v veselem upanju, da najde pomoč pri veliki ljudski dobrotnici. Otilija udari s palico po skali, in takoj priteče iz nje voda; izmije oči dečku, ki je hipoma spregledal.

Ob prihodu na vrh te pozdravi sredi smrečja in skal prekrasna kapelica, pravi umetnostni biser iz najnovejše dobe, ki jo nazivajo: »Otilijin gozdni počitek«. Sem je zaha-

jala svetnica iz samostana, da se malo sprehodi in odpočije.

Že stojimo pred mogočnim samostanskim poslopjem. Po dvorišču sredi zgradb rastejo stoletne lipe, ki nudijo poleti romarjem prijetno hladno senco. Božjepotna cerkev je posvečena Materi božji. Iz cerkvene ladje vodijo stranska vrata v »Otilijino kapelo«, kjer počiva na oltarju njeno svetniško truplo. Vse stene so poslikane s prizori iz njenega življenja. Tu sem posebno radi zahajajo romarji molit in se priporočat čudodelki.

Zadaj za kapelo se širi obsežna terasa, ki nudi nedopovedljivo krasen in veličasten razgled po Alzaciji in še dalje preko mej. Tu se dviga proti nebu mogočen vitek stolp s kipom sv. Otilije na vrhu. Močan vtis pusti v duši pogled na ta lepi kip svetnice, gledajoče z vrha hriba doli proti Alzaciji, ki je v njenem varstvu. Kip je izdelan v nadnaravni velikosti in počituje svetnico, kako blagoslovlja z desnico drago ji rodno zemljo, v levici pa drži sv. evangelij.

»Kdo bo našel močno ženo?«, vprašuje sv. pismo. Ena izmed njih je brezdvomno sv. Otilija. Tako krepotna je bila, tako usmiljena, tako blaga in nesebična. Koliko dobrot je izkazala človeštvu tekom zemeljskega bivanja. In koliko jih skazuje še danes!

Dan za dnem prihajajo gori romarji, premajajo dušno tolažbo, često celo telesno pomoč. Grešnike kliče s svojim zgledom na pot krščanskega, bogoljubnega življenja. Pravičnike vabi k vztrajnosti in h krščanski popolnosti. V romarski cerkvi je izpostavljeno sv. Rešnje Telo v vedno češčenje; možje iz cele Alzacije, organizirani v »Apostolstvu mož«, se vrste po gotovem redu in prihajajo na goro ter časte noč in dan Najsvetejše. Koliko milosti za domači kraj, pa tudi za ves svet!

Še več! »Otilijina gora« ni le božja pot, ki vabi k sebi številne romarje, marveč tudi, kakor že omenjeno, letovišče premožnejših Alzačanov in drugih. Dve krasni, po šest metrov široki asfaltirani cesti vodita iz doline na vrh in pospešujeta promet na goro. Samostanu je prizidan velik hotel za letoviščarje s preko 150 sobami, opremljenimi z vsemi najnovejšimi udobnostmi: električno razsvetlavo, telefonom, mrzlo in toplo vodo, centralno kurjavo, čitalnico, igralnimi sobami, prodajalno in drugim. Poleg teh stalnih letoviščarjev pa prihaja poleti dan za dnem množica gostov na izlet. Ni ga skoro dneva, ko ne bi stalo na veliki planoti po dvajset in več avtov in avtobusov, ki so pripeljali številne izletnike. Gospodarstvo romarskega gostišča in hotela vodi poseben duhovnik-ravnatelj, postav-

ljen za to od škofa; gospodinjstvo pa vodijo s priznano dobroto in snago sestre križarke, ki strežejo tudi gostom pri mizi. Čisti dobiček celega podjetja se porablja za vzgojo duhovskega naraščaja, kar danes v težkih gospodar-

skih prilikah posebno prav pride. In tako odgaja sv. Otilija, nadaljujoč svojo dobrodelnost tekom zemeljskega življenja, duhovski naraščaj svoji Alzaciji in uživa velik delež pri vseh dobrih delih, ki jih ta vrši med ljudstvom.

A. Hafner.

NA MARIJINIH POTIH

Pri Mariji

V decembru.

Osmi december! Brezmadežna! V vsem žaru nebeške lepote in brezgrešnosti stoji pred nami naša dobra Mati. Kako rad bi ob pogledu nanjo napisal besedo, ki jo je veliki sv. Pavel pisal svojemu učencu Titu! Nič zamere ne bo pri apostolu, če jih bom tudi malo predelal.

»Razodela se je Brezmadežna vsem ljudem; uči nas, da se odpovejmo brezbožnosti in posvetnim željam in na tem svetu trezno, pravično in pobožno živimo pričakujoč blaženega upanja in veličastnega prihoda velikega Boža in Zveličarja našega Jezusa Kristusa, ki je dal samega sebe za nas, da bi nas odrešil vse krivice in zase očistil kot izvoljeno ljudstvo, vneto za dobra dela.«

* * *

V te besede je izzvenel govor pri shodu dolinske kongregacije in po njem se je začel razgovor o tem in onem v družbenem življenju.

»Tolikrat nam priporočate dobra dela,« je povzela besedo Sladičeva Katra. »Saj jih vendar vedno in vedno opravljamo. Mólimo vsak dan, postimo se vselej, kadar je zapovedano, vbočajme dajati pa ne moremo, ker nismo gospodinje. Ampak tistele tamle pri oknu, tistole mlado blágo naj bi bilo malo bolj vneto, temu je teča ognja premalo.«

Od okna sem so začeli švigati sršeči pogledi. Najmlajši rod se je čutil razžaljenega. Rad bi bil bušnil z glasnimi ugovori na dan, pa si ni dosti upal.

»Prav, Katra,« je povzel voditelj, »da si na to kolo vodo napeljala. Bomo šli kar lepo po vrsti. «Vedno in vedno opravljáš dobra dela.« Prav je. Kar zdi se mi, da hočeš reči, da si jih že dosti naredila. Drugače pa uči sv. Pavel, ko pravi, da ne omačujete v dobrih delih.

»Saj nisem tako hudo mislila.«

»Že verjamem. Bova šla pa naprej. S katekizmom sta tudi precej skregana. Najimenitnejša dobra dela poznaš po imenu, njih obseg ti pa ni več dobro znan. Vse preozka je tvoja razlaga molitve, posta in miloščine. In kdo ve, na kaj bi še naletel, če bi začel še dalje razkopavati po tvojem znanju krščanskega nauka. Ne bodi huda, če sem te radi teča malo pokrtačil. Po zmotah do luči!«

Katra poveša glavo. Mlajši rod se poravno muza, češ, zdaj si jo pa izkúpila. Prav! Zakaj pa nisi molčala!

»Z zadnjimi besedami si mi odkrila prav veliko rano v naši družbi. Edinosti ni, prijateljstva ni, ljubezni ni. Mesto teča pa razdor, prepir, sovrašтво, nevoščljivost in še drug temu podoben plevel.«

»Ko nas pa mlajše vedno dražijo!« se opravičuje Katra v imenu vseh užaljenih.

»Ni res, ni res! Vi pa nas, vi pa nas! Na miru nas pustite! Kaj smo pa vam naredile!«

Tako je vsevprek završalo in zašumelo v taboru mlajših. Le odločna beseda voditelja je naredila mir vsaj na zunaj. V srcih pa je še tlelo. Iz oči je čez švigalo na obeh straneh.

»In pravijo, da vi, g. voditelj, dajete mlajšim potuho. Nič jim ne rečete, nič jih ne posvarite, nič se za nas ne potegnete.«

Precej samoljubja je gledalo iz teh besedi. In nekaj tiste nesrečne nevoščljivosti se je tudi poznalo, ki bi rada sama sebe dvignila visoko, v nebesa, vse drugo naj bi pa šlo v ponižanje, če ne celo v pogubo.

»Dekleta! Prav dolgo že opazujem tale razdor med vami. In to veste same, da mi ni všeč. Razdor in kar je z njim v zvezi, prinaša družbi smrt. Z njim zapirate vrata

v družbo vsem, ki bi rade vanjo vstopile, pa ne marajo za prepir.«

»Saj bi me rade imele mir, pa ga one mlajše nočejo,« se spet opravičuje Katra.

»Saj ga le ve nočete. Zakaj vedno obetate, da nas boste zatožile?«

»Tale svet vam bom dal, ki ga ima že sv. pismo. Drug drugega bremena nosite in tako spolnite postavo Kristusovo. Ve starejše poskušajte razumevati mladostno živahnost in ne iščite v vsaki besedici greha in napake. Ne glejte prestopkov tam, kjer jih ni. Ne z obsojanjem, ne s presojanjem, z vso ljubeznijo se oklenite mlajših pa bodo šle rade za vami. Dokler imamo čas, delajmo dobro vsem ljudem, zlasti pa svojim domačim po veri. Ali bo šlo?«

»Bomo videle. Poskusile bomo. Samo —«

»Nič samo! Poskusile bomo in pika. Za ‚samo‘ že spet tiči želo za novo rano. Zdaj pa še mlajšim eno besedo. Najprej, da pazite na svoj jezik. Jezik je sicer majhen ud, pa v svoji nepremišljenosti lahko veliko hudega naredi. V nepremišljenosti pravim. Besedo izrečeš, pa ne veš, kako globoko z njo usekaš. Kar lepo z zupanjem se obračajte na starejše za dober svet, pa se bo vse poravnalo. Več ljubezni, več zaupanja, pa manj trmočlavitosti!«

»Upamo, da smo prepir za nekaj časa zavrli in da bo spet zavladal mir nad dolinsko družbo,« pripominja kronika iz takratnih časov.

»Kaj pa treznost, ki ste jo omenili,« se oglasi v nadaljnjem razgovoru voditeljica treznostnega krožka, »ali je še v veljavi? Nobena več se noče priglasiti.«

»Seveda je še. Pa še večjo treznost vam bom priporočal. Ne samo treznost v pijači. Tudi treznost v besedi. Ne presočaj predrzno svojega bližnjega. Treznost v noši in obleki. Ne delajmo si z njo nepotrebnih izdatkov. Treznost v radovednosti. Ni treba, da bi morala biti povsod zraven, kjer je kaka nerodnost. Treznost za oko, treznost za uho!«

Predsednica treznostnega odseka je vzela to izjavo na znanje. Upajmo, da bo šlo njeno delo uspešno naprej. Prav pa je res, da je to vprašanje izprožila. Kdor molči, ne pride dosti naprej.

Želi še katera kakega pojasnila?
Molk!

»Par stvari vam bom še dodal. Ne zdi se mi prav, da dekleta preveč odhajate v tuje službe. Še manj pa, da se nekatere pri odhodu niti ne zglase ne. Nič ne obsojam,

Brezmadežna

M. Louch

ampak navadno je to slabo znamenje. Navadno se to pravi, da hoče taka članica pretrgati vsako zvezo z družbo. V tem se pa ne kaže vnema za dobro delo.«

Par deklet je malo povесilo glave. So že vedele, zakaj.

Drugo pa je skrb za lepoto domačega družinskega življenja. Dekleta, koliko ima-

te tu dela! Skrb za mlajše bratce in sestrice. Skrb za vzorno družinsko molitev. Priporočal sem vam že, da se družinski člani primerno vrstite. Vsak teden naj kdo drugi vodi molitev. Ta razlika je prav primerna in potrebna. Manj bo spanja, več bo pozornosti za pravilno izgovarjanje besedila. Priporočal bi vam skrb za skupno družinsko branje. Nedeljski in prazniški evangeliji, članki iz našega lista, zgodbe sv. pisma ...»

»Oh, spet bo treba iti na delo od hiše do hiše.«

»Dekleta! Nič, oh! To je potrebno delo. Zlasti bi ne bilo napačno, če greste tudi v take hiše, kjer našega lista še nimajo, pa bi ga lahko imeli.«

»Ne bomo nič opravile.«

»Tudi to boste prenesle.«

»Pa je človeku hudo, če nič ne opravi.«

»Kolikokrat tudi Bog pri nas nič ne opravi. Letos boste morebiti opozorile na naročilo, vzbudile boste radovednost, sčasoma bo pa šlo. Odloženo še ni zamujeno. Ampak poskušati je treba.«

Shod se je razšel. In če je tudi med razgovorom malo završalo, skoro že zagrmelo, je bilo pa nazadnje le res, da nevihte čistijo ozračje. Polne dobrih sklepov so članice zapuščale dvorano zadnjega shoda v letu.

Kaj pravite, kakšen bo odgovor o izvršenih sklepih, ko se bodo prihodnje leto spet videle?

J. Langerholz.

Luč z gora

Iz življenja mladega fanta. (Weiser-Jagodica.) — Konec.

VII.

Počasi je lezlo leto h koncu, kakor star stroj, ki s trdom pojema v zadnjih sunkih. Izpiti so bili srečno za nami. Sledil je teden živega brezdelja v solčnih razrednih sobah: raztresenost, nestrpnost, sanjarstvo. — Dokler se ni slednjič vsa pusta puščoba vsega šolskega razpršila in brez glasu utonila v valovih počitniškega veselja! —

Naslednje jutro smo Hinko, Oton in jaz sedeli v oddelku predarlskega ekspresa, ki nas je preko poletnih poljan v divjem diru nesel daljnim goram v objem. Stric Henrik

je povabil Otona in mene za cele počitnice v Fulpmes. —

Na glavnem kolodvoru v Inomostu nas je pričakoval stric kakor takrat o božičnih počitnicah. Kakor takrat smo se peljali z gore Isel v Stubajsko dolino. A ne več med ledenimi zastori, zavitimi v ostro zimsko noč. — V svitu večernega solnca so pozdravljala valujoča polja, sočnozeleni travniki, rdečkasti mecesnovi gozdovi. Nad vsem tem pa so kipele gore, napol potopljene v solnce, napol v škrlatne sence. Venec njih zobčastih glav je obkrožalo gosto žarenje. — — —

Sv. Ottilija moli nad slepcem

Božja pot sv. Otilije v Alzaciji

Pozno zvečer še istega dne sva sedela s Hinkotom v utici smrekovega gozdiča ob hiši. Utrujenosti od dolge vožnje nisva čutila. Veselo snidenje z vsemi dragimi ljudmi in gorami naju je sprostilo utrujenja na duši in telesu.

Nad obzorjem je na zelenkastem nebu plavala polna luna. Njen svit je polnil dolino z blede svetlobo in mrakobno senco. Skozi temne veje iglastega drevja je pršel na naju v svetlih kapljicah srebrni dež. Molče sva sedela, vsa potopljena v čar tihe noči. Samo lahno šumljanje potoka je donelo od travnikov sem. —

Tisto uro mi je zaupal Hinko z boječim veseljem veliko skrivnost. Svoje oči, ki so se zagledale daleč v neskončne daljave, je hipoma okrenil k meni; videl sem v njih svetli zvezdi, ki silno in zmagoslavno sipljeta ogenj. »Mirko,« je dejal obotavljajoč se, »zadnje tedne sem se zelo boril in veliko premišljal, sedaj sem na jasnem: postal bom duhovnik!«

»Ti?« sem ga vprašal presenečen. Bilo mi je, kakor da stojim v svetišču, ki ga preveva božja navzočnost.

Hinko je prikimal — in mi potem tiho pripovedoval, kako da je sedaj srečen. Pravi duhovnik hoče postati. Z vso močjo duše Gospodu posvečen. —

»In Helma?« sem vprašal.

»Jutri ji bom pisal,« je odvrnil Hinko. »Morala se mi bo odrečil!«

Pritajeni stresljaji velike žrtve so zveneli iz vsake njegove besede. Vedel sem, da si je svobodno in brez siljenja izvolil ta poklic. Ni bežal iz slabosti pred svetom! Premagal ga je kakor malokateri človek! Svobodno in veselo je pristopil in daroval Gospodu svoje mlado, sveže življenje, vriskajoč v srcu, da je smel vse dati...

Povesil sem oči v žgočem sramu. Čutil sem nenadoma zopet, da sem suženj, strahopetec, — tudi v veri!

Naslednje jutro sem hitel, oprtan z nahrbtnikom, v gore. Moja duša je stala pred lastno poslednjo odločitvijo. — Brez načrta sem se popenjal po stezi navzgor skozi gozdove in travnike, ne meneč se za svet, ki me je ves krasan obdajal. Šele proti poldnevu, ko sem se preko zadnje planine spustil v skale in stal na mogočnem robu ob nekem znamenju. — nad menoj samo še modro nebo in večno orglanje od vetra zibajočih se vrhov, — se je zgodilo po čudovitem delovanju narave, da je padla zaspana trudnost z moje duše kakor preperela obleka. — Ena sama majhna besedica: da! — Nikoli se je še nisem upal! Sedaj pa sem hotel, kar sem se doslej vedno obotavljal: drzno in sveže in velikodušno kakor Hinko sem hotel delati...

In iz polnega srca sem rekel: da! — —

Truden v vseh udih, a srečen v najgloblji globini duše, sem pisal zvečer domov. Hinkota sem dobil v deški sobi. Sedel je za mizo in pisal pismo.

»No, kje si bil?« me je vprašal.

M. Laach

Angel Gospodov je oznanil Mariji...

M. Laach

Moja duša poveličuje Gospoda ...

Pokazal sem na Serles, sedel za mizo in poprosil: »Hinko, imaš malo časa?«

Potisnil je pismo stran in me vprašujoče pogledal.

»Ali hočeš iti z menoj k salezijancem? Rad bi šel k spovedi!«

Nenadno presenečenje je pordečilo za trenutek njegov obraz z naglo rdečico. Ves vesel me je prijel za roko: »Mirko, ali zares?« — Molče sem prikimal.

Vzdihnil je, kakor da se je veliko breme zvalilo z njegove duše. Videl sem, kako se premaguje, da bi svoje veselje prikri. »Pojdiva!« je dejal in vstal.

Šla sva skozi vas v zavod salezijancev. Tam me je peljal Hinko k svojemu spovedniku.

— Sedaj sem imel vseeno nekoliko strahu! Če naj se odkrito spovem, bi moral priznati, da sem že dolga leta prejemal zakramente neredno ...

Hinko me je predstavil duhovniku in naju pustil sama. »Počakam v kapeli!« je dejal, ko je šel ven.

Za trenutek sem se davil in požiral, kakor človek, ki se utaplja. Potem pa sem spravil iz sebe: »Prečastiti, prosim, pomagajte mi! Veliko moram spraviti v red.«

Gospod je takoj razumel. Stavil mi je nekaj vprašanj. Treba mi je bilo samo kimati. Ko je zadevo spoznal, mi je predlagal, naj se

v popolnem miru pripravim za jutri na zares dobro spoved. Da sicer že ve za glavne stvari, a da naj jaz vseeno temeljito napravim. Potem da bo sreča po spovedi tem večja. Če mi je prav? — Z veseljem sem pritrnil.

S tem je bil veliki korak storjen. Sedaj nisem mogel več nazaj. In tudi nisem hotel. Z blaženo srečo v srcu sem šel s Hinkotom domov. »Ne povej o tem Otonu ničesar!« sem ga prosil. »Presenetila ga bova. Pojutrišnjem je nedelja; če bosta šla k obhajilu, bom potem tudi jaz zraven. To bo mali gledal!«

Hinko je samo prikimal. Bil je zatopljen v misli. — »Veš kaj, Mirko?« je rekel nenadoma. »Tole mi je prišlo na misel: pojutrišnjem povem staršem, da bom postal duhovnik; — ti pa greš k obhajilu! Za oba bo to velik dan. Ko pridem zvečer domov, boš prišel ti že od spovedi ...«

Čutil sem takoj, da me hoče Hinko z modrim naklepom pustiti jutrišnji dan samega. Tako sem se vdal. — Se isti večer je za svojo pot vse pripravil: obleko, gorske čevlje, nahrbtnik z vsemi potrebščinami. Nato je šel zgodaj spat. O moji spovedi nisva govorila nobene besede več. —

Ko sem se naslednje jutro zbudil, je bil Hinko že oblečen. Ravno si je obešal nahrbtnik. Nato je prišel k moji postelji in mi dal roko: »Na svidenje, Mirko! S prvim avtom se popeljem k Novi Štifti; tam grem k maši. — In čisto tiho je dodal: »Zate!« — Hvaležno sem mu stisnil roko, se obrnil in vnovič zaspal. —

*

Oton se je čudil mojemu obnašanju ta dan: da sem dolge ure presedel sam na vrtu ali hodil gori in doli, preziral vsako zabavo in bil zatopljen v svoje misli. —

»Kaj pa imaš danes?« je vprašal končno.

»Pusti me pri miru,« sem odvrnil preprosto in šel naprej.

»Fant ti si se zmedel!« mi je smehljajoč se zaklical; »le pozdravi se!« — in je stekel ven na travnik. —

Popoldne sem dolgo klečal v cerkvi in prosil ljubega Boga za odpustčenje vseh grehov, ki sem jih sedaj v vsej njihovi zlobi prepoznal. Pekoč sram je navdajal moje srce v mislih na moje preteklo življenje, — in vroče hrepenenje po boljšem: da bi bil z božjo milostjo čist in plemenit! —

Potem pa sem odprl duhovniku božjemu svoje srce. Srce ubogeга, izgubljenega sina, ki je dolga leta taval v trpkimi temi, dokler ga ni gorka, sladka luč očetove hiše poklicala domov iz noči greha ...

Ego te absolvo ... Jaz te odvežem ... Polna usmiljenja in milobe je bila duhovnikova mogočna beseda milosti.

Sedaj sem bil prost, — čist, — srečen! Tako dolgo sem se boril z milostjo, kljubovalno in uporno se upiral Bogu. Sedaj ta ura me je osvobodila. Preko klečalnika sklonjen sem zakopal svojo glavo v roke in jokal, tiho, sunkovito. Srce mi je hotelo počiti od veselja in sreče. —

Veselo, kakor še nikdar v življenju, sem stopal preko travnikov domov. Svetal solčni svit se mi je smejal od vsepovsod. Cvetice so se poredno sklanjale: Vse to bi bil lahko že prej imel! — Sveti mir je ležal spokojno preko vseh gora. —

Po poti je prišel duhovnik. Nekaj korakov pred menoj je stopil na vrt in šel v stričevo hišo. Sledil sem mu. Na pragu sta stala Rudi in Oton, s puščico in lokom v rokah. »Pozdravljeni, gospod župnik!« je zaklical Rudi veselo in dal duhovniku roko.

»Ali je oče doma?« je vprašal župnik.

»Ne, na žagi je!« Pokazal je navzdol.

»Teci in ga pripelji! Moram ž njim govoriti. Dotlej, da pride, bom molil tu na vrtu brevir.«

»Pojdite vendar noter, gospod župnik!« je rekel Rudi postrežljivo in odprl vrata. Nato ja zaklical v kuhinjo: »Mama, gospod župnik iz Nove Štifte je tu!« Takoj nato je z Otonom odbrzel.

Moja teta je prišla takoj ven, pozdravila vsa vesela župnika in ga silila, naj vstopi. Predstavila je mene in šla, da prinese prigrizek. Župnik je molče korakal gori in doli, nato pa se je nenadoma obrnil k meni: »Torej ti si bratranec Hinkotov? Danes zjutraj mi je o tebi pripovedoval.«

»Je bil pri vas, gospod župnik?« sem vprašal.

»Kajpada! Bila sva vedno dobra prijatelja. Poznal sem ga že kot majhnega otroka. Ko sem danes zjutraj obhajal, je tudi Hinko pristopil. Nato je pri meni zajtrkoval in šel v Oberberg, da nabere planik! — Tudi vidva sta se vedno dobro razumela, kaj?«

Prikimal sem: »O da, gospod župnik, vedno bolje in bolje, sedaj pa najbolje!«

Župnik me je pogledal negotovo, potem je bil naenkrat v zadregi in se ozrl v tla. »Sedaj pa najbolje, tako, tako!« je rekel zamišljeno, zmedeno.

»Kaj neki ima,« sem si mislil. — Prišla je v sobo teta in prinesla kavo in kruh. »Ali je bil Hinko kaj pri vas, gospod župnik?« je vprašala.

»Seveda, gospa Moll! Fant je bil pri Novi Štifti pri obhajilu in zato prej ni zajtrkoval. Dal sem mu zajutrek jaz.«

»K obhajilu je šel?« je menila teta veselo. »Tega ni nič povedal, porednež! A tako, zato danes ni hotel popiti kave.«

M. Laach

Janez Krstnik vabi...

»Da, da,« se je šalil župnik, »ko bi starši vedno vedeli, kaj vse otroci za njihovimi hrbti počno!« Potem je začel nenadoma hlastno piti; in opazil sem zopet, da je zelo razburjen. —

Kmalu nato je prišel stric. Pozdravil je duhovnika veselo in dobrodušno: »Bog daj, gospod župnik! Lepo, da si zopet enkrat prišel k nam!«

»Nekaj važnega bi se rad pogovoril s teboj!« je rekel duhovnik.

Stric ga je peljal v svojo pisarno. Dolgo sta ostala tam. Naposled, ko je preteklo četrte ure, je prišel stric Henrik ven. Toda, moj Bog! Kakšen pogled! Mrtvaško bled obraz, zobje stisnjeni, oči velike od grozne muke. Poklical je teta s hripavim glasom in stopil takoj nazaj v sobo. —

B. Bruyn

Sv. Barbara

Monakovo

Polastil se me je strašen nemir. Bog v nebesih, kaj se je zgodilo? Če bi bil Hinko...? Ledena groza me je spreletela. Nisem mogel več držati. Tekel sem k pisarni in potrkal.

Vrata so se nekoliko odprla. »Stric,« sem vprašal ves se tresoč, »kaj je s Hinkotom...?«

Srepro me je pogledal. Ustnice so se mu krčevito stresale. Položil mi je roko na ramo: »Hinko... je... padel s skal.« In nenadoma je streslo ihtenje orjaškega moža, močno, pretresljivo.

»Mrtev?« sem zavpil.

Prikimal je. — Srce mi je hotelo obstati. Brez besed sem se obrnil in se spotekel po stopnicah navzgor v malo sobo. Tam sem se vrgel preko postelje in jokal, ihtel...

Koliko časa sem ležal — ne vem. Ko sem se dvignil, je bil večer. Na Hinkotovi omari so še ležale njegove stvari. In na mizi njegova pisalna priprava, njegove knjige, — začeto pismo... Vzel sem v roke list:

Ljuba Helma!

Čudila se boš, da Ti pišem. Pa ti moram sporočiti nekaj važnega, zato hočem takoj. Morda Te bo užalostilo, čeprav je zame tako lepo, —

Do tu je Hinko prišel. S tresočimi se rokami sem vzel pero in zapisal pod Hinkotove vrstice:

Ljuba Helma!

Hinko je padel s skal; — mrtev je. Kar Ti je hotel povedati, Ti sporočim pozneje ustno. Mirko Eger.

Potem sem zakopal glavo v roke in poskušal, da bi vse, kar se je zgodilo, mirno premislil. In počasi mi je postalo jasno, da Hinko čisto gotovo ni našel smrti radi neprevidnosti ali lahkomiselnosti. Vedno je bil resen, previden hribolazec. — To ali ono naključje je moralo biti vzrok!

Tik za tem naključjem sem s sveto grozo spoznal božjo Previdnost: Sedaj, ko se je Hinko odločil, da vse zapusti in postane duhovnik, je smel to krasno misel potrditi z največjim in najlepšim, — z žrtvijo svojega čistega, mladega življenja...

Malo pred osmo zvečer je prispel tovorni avto iz Nove Štife sem po cesti. Pred hišo je obstal. Stric je izstopil. Dva fanta z žage sta čakala ob poti. — Dvignila sta z voza nosilnico, pokrito s šatorskim plätnom, in jo nesla preko travnika v našo hišo.

Sel sem dol na hodnik. Tam so stali otroci, pritajeno ihtéči. Ko so nesli nosilnico mimo, so udarili v glasen jok. — Mi smo počakali ob oknu v veži, stric in teta pa sta stopila z nosačema v sobo. Takoj nato sta stopila oba

M. Laach

Dobrotljiva Devica Marija

moža ven in s klobuki v rokah molče odšla. Potem je bilo tiho...

Čez nekaj časa je stric tiho odprl vrata in nas spustil noter. Z bolečo grozo in svetim strahom smo vstopili. Na nočni omarici sta goreli dve sveči. Na sredi sobe je stala nosilnica. Plätno na njej je bilo do polovice zavihano nazaj.

Tu je ležal mrtvi Hinko, bled in nem. V sklenjenih rokah je držal šop planik, velikih, krasno blestečih zvezd.

Oton in jaz sva stopila za brate in sestre v prostor ob oknu. Starša sta pokleknila ob mrtvecu. Rudi in deklice so stali spodaj. —

Nenadoma je naslonil Oton svojo glavo name in začel tako pretresljivo jokati, da so meni samemu silile svetle solze v oči. Položil sem svojo roko na teme njegove glave, se sklonil k njemu in mu rekel proseče: »Oton, bodi pogumen!«

On pa je jokal še bolj. »Sedaj sem sam! — je tiho tožil, »sam v kongregaciji!«

Vzel sem njegovo roko v svojo in mu zašepetal: »Oton, sedaj bom stopil jaz na Hinkotovo mesto. Skupaj bova sedaj delala, ti in jaz!« — Ihteč mi je pogledal v oči. In ko je videl,

da mislim čisto zares, mi je krčevito stisnil roko in prikimal. —

Z zvonika je zapel večerni zvon. Stric je namignil otrokom. Pokleknili so. — Skozi okno so žvrgoleli ptički svoj večerni pozdrav v tiho sobo.

Hinko je ležal tako spokojno; blede čelo, zaprte oči, planike, vse to ga je delalo tako čudovitega.

In med tem, ko so vsi klečali v tihi molitvi ob spokojnem mrtvecu, ko so zunaj plavali in

peli slovesni glasovi zvonov, se je dvigal za nami goreč sij, kakor odsev velikega požara. Sijal je skozi okno na nosilnico sredi sobe. Beli, blede obraz je objel nenadoma rožnat dih, neskončno nežen in mil; v bleščočem žaru so zacvetele planike.

Oton me je prijel za roko in pokazal z nemo kretnjo na Hinkota. Molče sem prikimal in se obrnil okrog, proti goram:

Vsenaokrog so počivala z drevjem poraščena pobočja v temnih sencah. Gori nad njimi pa so žarele v krvavi krasoti gore.

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Vatikanska cerkev je dobila nov tlak iz belega marmorja okrog grobišča sv. Petra. Sredstva za to prenovitev je zapustil pokojni kardinal Merry de Val, ki je bil prošt tega svetišča.

Poseben dar božji ima sedanji papež za jezike, pa tudi čvrst spomin, dasi ima že 76 let. Ko je bil prejšnji mesec sprejet v avdijenci tudi višji rabinec (židovski svečenik) iz Milana, je govoril sveti oče v lepi, gladki hebrejščini (judovski jezik). Neki ameriški časopis je dostavil: Na srečo si je znal rabinec precej dobro pomagati. Kolika zadrega, če bi ne bil mogel odgovoriti v hebrejskem jeziku! List daje rabinčemu tale nauk: »Učite se hebrejščine, ali pa se odpovejte ugodnosti, da bi mogli papeža videti!»

Božja čudežna moč se je zopet enkrat sijajno razodela na 23 letni Alzačanki Elizabeti Gug iz Wolkshelma. Bila je že davno operirana na slepiču, a rana se ni zacelila. Revica je trpela šest let. Sokrva se je cedila neprestano iz precej velike in globoke rane. Pol-

tretje leto ni mogla bolnica več zapustiti sobe; trpela je neznosne bolečine. Ponovna, druga operacija in nobeno zdravilo ni nič pomagalo. Ko pa vse odpove, more z lahkoto vmes poseči božja vsemogočnost. Zaupanje v Marijino pomoč je bolestinico tolažilo. Bilo je pravo mučeništvo, ko se je vozila v oddaljeni Lur d. Njeno zaupanje je bilo čudežno poplačano. Že po prvi kopeli v ondotni vodi se je čutila olajšano; rana se je že skoraj zaprla. Druga kopel ji je donesla popolno ozdravljenje. Zdravniki, ki so poprej preiskali strašno rano in se prepričali o bednem stanju bolnice, so ugotovili z začudenjem urno ozdravljenje in priznali, da si zdravstvo tega ne zna razjasniti, da je torej ozdravljenje nadnaravno, t. j. čudežno.

Lahko si mislimo s kakšno radostjo je ozdravljena hitela k jami, da se zahvali za prejeto milost, dočim so jo poprej na vozičku s težavo prevažali. Zvečer, pri evharistični procesiji ob lučkah so se dvigali navdušeni klici tisočere množice k nebu. Tudi v domači

Pridi, Gospod Jezus!

občini so srečno ozdravljeno vsi s hvaležnostjo do Marije pozdravili.

Vera in čut domovinski. Minister za trgovino, dr. Jakoncik (avstr. zv. država) je imel nedavno znamenit govor. Vmes je vpletel tudi sledeče tehtne besede: »Vera in ljubezen do domovine sta dva temelja vsake države. Obojno bo treba deloma nanovo graditi, deloma okrepiti. Ako bomo ljudstvo versko vzgajali, se bo razredni boj vsaj do skrajnosti omilil, če ne docela odpravil. Verstvena vzgoja ustvarja ono podlago, ki bodo na nji delodajalci in delavci mogli uspešno razpravljati. Vera je torej temeljni opornik države. — Drugi opornik je domovinska zavest...«

»Španske« novice... so bile včasih vse one novice in poročila, ki smo se nanje bolj malo zanesli in jih malo verjeli. Danes se je pa tako zasukalo, da so vprav novice iz Španije sila žalostne, in kar je tem huje — žal — resnične. Vse, kar smo čuli svoje čase o verskem življenju španskih katoličanov, je bilo rožnato in v presežniku povedano. Danes? Kolika sprememba! Par slučajev naj bo v pojasnilo: Župan v mestu Valenciji je dobil ukaz, naj pripravi prostornine za državno šolo. Mož zbere krož sebe nekaj stražnikov, pa gre v zavod šolskih bratov, ki v svoji verski šoli poučujejo več stotin otrok brezplačno. Zaukazal je kratkotalo, da se morajo bratje tekom ene ure izseliti ali izlepa ali izgrda. Med tem se je zbrala velikanska množica meščanov, ki so zahtevali, da morajo bratje ostati; toda vse ugovarjanje je bilo zaman. — V Burgosu je prepovedal župan zvoniti pred osmo uro zjutraj in po šesti uri zvečer. V samostanskih cerkvah pa je sploh zvonjenje zabranil. — Povsod, kjer ni več vesti, zavladala nasilstvo.

Korak za korakom. Španska državna zbornica je sprejela postavo, da se sme zakon ločiti. To je stalna pesem tam, kjer zavladajo framasoni. Kam so zavedli brezvestneži deželo, ki je nedavno veljala kot najbolj katoliška! — V mestu Bilbao so proslavljali brezbožneži sprejem proticerkvenih postav s plesom — na veliko. Udeleženci so prišli napravljani kot redovniki in redovnice. Zaključek je bil pa žalosten. Ženska oseba, ki je z razposajenostjo in tudi s smešenjem redovništva vzbujala največ pozornosti, se je sredi plesa zgrudila mrtva na tla. Prevrtaeži bi bili radi stvar zamolčali, pa se ni dalo. O dogodku so pisali vsi katoliški listi na Španskem.

Pozno, pa bo morda še čas. Katoličani na Španskem zdaj spoznajo, kaj in koliko so zamudili, ko se niso pravočasno organizirali, ko niso dovolj skrbeli za katoliško dnevno časopisje. Zdaj se združujejo, a so politično raz-

deljeni na tri skupine: V 1. skupini so nacionalisti (deloma monarhisti), v 2. tradicionalisti (konservativna stranka), v 3. pa ljudska stranka. Če se posreči, da bodo vse skupaj složno nastopale, je pričakovati, da se katolištvo zopet dvigne.

Zadrška nadškofija — prenehala. Vsled povojne razmejitev je sveta stolica odpravila metropolijo v Zadru. Pod to nadškofijo so spadale škofije: kotorska, hvarska, dubrovniška, šibeniška, splitska in makarska. Po novi odločbi so rešene tega odnosa v duhovnih in gmotnih stvareh in so sedaj neposredno podložne sveti stolici v Rimu, dokler se vprašanje cerkveno ne uredi. Dosedanje jugoslovanske dele zadrške nadškofije bo upravljal kot administrator z vsemi pravicami škof v Šibeniku. To stanje bo ostalo toliko časa, dokler ne bo sklenjen konkordat med našo državo in Vatikanom. — Hkrati je pa bila ustanovljena nova zadrška nadškofija, kamor pripadajo otoki Cres in Lošinj in nekaj manjših otokov, ki so prej spadali pod krško škofijo, in otok Lastovo, ki je bil prej v območju dubrovniške škofije.

Božje vodstvo... Jurij Barnard, profesor na univerzi v Nancy-u na Francoskem, je vstopil nedavno kot novinec v dominikanski red v mestu Amiens-u. Novi redovnik, ki je spisal znamenita znanstvena dela, je bil več let tudi občinski odbornik v Nancy-u.

V katoliško Cerkev je prestopil čislani angleški pridigar dr. Orchard. Z njim vred je bilo sprejetih v Cerkev Kristusovo 18 anglikanskih duhovnikov.

Dvorezen meč. V Mehiki, kjer se je obnovilo zatiranje katoliške Cerkve, so namepravali katoliški krogi nasvetovati, da bi se začasno prenehala vsa javna bogoslužna opravila, ker se za vsako zahteva oblastveno dovoljenje. Sveti oče Pij XI. je to v posebni okrožnici, namenjeni škofom v Mehiki, odsvetoval: »Kakor tudi vrhovni poglavar svete Cerkve proticerkveno zakonodajo mehiške države obsoja in ji ugovarja, vendar pa le želi, da se javna služba božja vzdrži, dokler je količkaj možno in sicer z ozirom na dušni blagor vernikov, in pa ker razmere v vseh pokrajinah Mehike niso enake. Naj se dobi dovoljenje svetnih oblasti, saj je to samo materialno ne pa formalno sodelovanje pri teh slabih postavah, — ni priznanje škodljivih naredb, ampak odprava tega, kar ovira, da bi se mogla služba božja tudi javno izvrševati... Papežu je tudi dovolj znano, kako žalostne so posledice, ki nastanejo za versko življenje sploh, zlasti pa za vzgojo mladine, če bi se javna služba božja, četudi samo začasno, zustavila. Zato kaže, da se prevzame tudi to

breme ponižanja, dokler bo možno, kajti če bi prenehali z javnim bogoslužjem — bi bilo tako ravnanje dvorezen meč...» Sliši se že, da je vlada v Mehiki zopet popustila in se nagiblje k spravi. Toda framasonstvo se zaveda, da je svetovna vest zamrla. To je najhujša bolezen, ki razjeda odločujoče kroge narodov. Če bi ti količkaj dvignili glas o krivičnem zatiranju svobode, bi kaj takega, kar se godi v Rusiji in Mehiki in tudi v Španiji — ne bilo mogoče.

Brez počitka. Sveti oče Pij XI. je celo poletje vse uradno poslovanje sam izvrševal. Še meseca septembra je sprejel vsega skupaj do 10.000 oseb v avdienci. — S posebnim dopisom je papež prepustil obnovljeno cerkev svetega Antona v Rimu katoličanom staroslovenskega obrednega jezika.

Vstoličenje dunajskega nadškofa dr. Inntizer-ja se je izvršilo ob ogromni udeležbi dunajskega katoliškega prebivalstva in z iskreno vdanostjo vseh slojev, ki niso odtujeni Cerkvi. Do 400.000 vernikov je izrazilo z navzočnostjo svojo ljubezen novemu nadpastirju. Zunanji sijaj so povečale dolge vrste akademikov v slikovitih uniformah, številni skavti, mladina državne zveze, društva, dijaška zveza, krščanski telovadci, kongregacije, zveze množ. Bil je — kakor pišejo — krasen prizor v gozdu zastav, praporov in uniform in čepic. V stolnici sv. Štefana so čakali novega nadškofa zvezni predsednik Miklas, ministrski predsednik, kanceler Dollfuss, papežev nuncij Sibilija, diplomatski zbor, sosedni škofje in voditelji katoliškega naroda.

Novi nadškof je po dovršenih obredih posevenja sam nagovoril zbrano družbo — začrtal svoj delokrog in pozival vernike zlasti k dejanski ljubezni do bližnjega.

Po slovesnosti ni bilo običajnega vabila k skupnemu dineju, pač pa je novi škof razdelil primerno vsoto denarja med reveže in v dobrodelne namene ter tako pokazal, v kakšni smeri se bo prav posebno udejstvoval v svojem visokem zvanju.

Naj se razčisti! Bavarski škofje so na svoji koferenci v mestu Freising-u sklenili, da bodo znano zamaknjenko Terezijo Neumann (Konnersreuth) pozvali, naj se da še enkrat točno preiskati in sicer na zdravniški kliniki kakšne univerze. Naj znanost ugotovi, če je možno naravnim potom razložiti življenje brez hrane, znamenja ran, sveto obhajilo iz dalje. Prav tako naj veččaki orientalskih jezikov doženejo, če je znanje aramejskih besed, ki jih Terezija sliši v gledanjih iz ust Kristusovih, možno naravno razložiti, ali pa se vse to vrši potom sugestije. Če Terezija ali njeni starši te ponudbe ne sprejmejo, — siliti jih nihče ne

more —, se Cerkev s to zadevo ne bo več ukvarjala. («Konnersreuther Sonntagsblatt».)

Tako je videti, da škofje prvo preiskavo od 14. do 29. jul. 1927 l., ko so poklicali zapri-sežene redovnice-usmiljenke, da ugotove, če Terezija živi res brez hrane, ne smatrajo z znanstvenega stališča za zadostno. — Terezija se nove preiskave ne brani in ne straši, niso pa zadovoljni starši, ker se boje za svojega otroka. Odločili se bodo, ko bodo izvedeli kakšnim zdravnikom bi prišla v roke.

107 letni starček — vsak dan pri sveti maši. V vzhodni Prusiji v mestu Neidenburg živi možiček Friderik Sadovski, ki je 27. okt. 1932 dosegel 107. leto. Starček prehodi še vsak dan do 10 km pota in pride vsak dan k sveti maši, razen če gá kakšna bolezen zadrži. V svetovni vojski se je ob vpadu Rusov skrival. Ujeli so ga bili in bi bil skoraj ustreljen kot ogleduh, če bi ga ne bili Nemci rešili.

Cvetje med trnjem. Tudi v poganskem svetu se razvija krščansko življenje med novokrščenci do možne popolnosti. Kar osupne človeka, ko čita, da imajo n. pr. v Tientsin-u na Kitajskem lepo urejeno kongregacijo za dijaštvo ondotnega vseučilišča. Pa še bolj se zavzamemo, ko čujemo, da so dijaki (akademiki), ki so člani Marijine družbe, vpeljali celo nočno česčenje pred prvimi petki v mesecu. Apostolsko delo vrše med drugim ti dijaki tudi s tem, da so ustanovili lastno katoliško knjižnico za meščane. Tudi glasilo Marijine družbe (z naslovom »Severna zvezda«), ki je vsebinsko tako urejevano, da je tembolj privlačno za omikance sploh, se je tako udomačilo, da nameravajo ustanoviti podoban list tudi še za šolsko mladino. Dijaki Mar. družbe delujejo apostolsko tudi na ta način, da obiskujejo kaznjence po ječah, jih poučujejo v verskih resnicah in pridobivajo za katoliško Cerkev. Pater, ki pride za njimi, nima težkega dela pri spreobrnjenju zapor-nikov.

O delavski kongregaciji v mestu Zikavei na Kitajskem beremo, da obiskujejo nje člani bolnike v bolnišnici, da strežejo umirajočim, da opozarjajo mlačneže na velikonočno dolžnost, da poravnavao nasprotstva med sosedi in sorodniki, da med poganskimi tovariši pri delu s primernimi pogovori in poučevanjem o verskih vprašanjih pripravljajo pot do spreobrnitve. To apostolsko gorečnost zajemajo v pogostnem svetem obhajilu.

Društvo katoliških hotelirjev je imelo pred kratkim letno zborovanje v Parizu. Odbor tega društva, ki se imenuje »Union Hôtelière Catholique«, ima 12 članov. Organizacija je urejena po načelih Katoliške akcije in ima

svojege duhovnega svetovalca. Osnovana je v prvi vrsti zato, da se bori proti moralni zlorabi v hotelih. Izdelan je seznam, ki priporoča dobre in poštene hotele družinam, duhovnikom in vestnim katoličanom.

Mladinski misijon. V Gradcu so početkom oktobra vodili pp. lazaristi misijon za šolsko mladino. Misijonska vnema je bila splošna. Udeležencev je bilo do 7000.

Ki ne žive s Cerkvijo. V listu »Das kath. Sonntagsblatt« (št. 29, 1932) je objavil zdravnik iz Nemčije po 20 letnem službovanju naslednje značilne podatke: Od 342 družin, ki jih je našel v siromaštvu, je bilo 320 takih, da nihče od njih ni hodil v cerkev; med 417 mladeniči, ki so z zločinskim življenjem delali svojcem sramoto, je bilo samo 12 takih, ki jih je bilo videti tudi v cerkvi; od 23 bankirjev, ki so prišli na boben, še eden ni hodil v cerkev; med 40 trgovinami, ki njih lastniki niso nedelj posvečevali, ni bilo 10 v rednih razmerah; med 25 sinovi, ki so s starši grdo ravnali, je bilo 24 takih bogopozabljenecv, da jih od prvega svetega obhajila dalje ni več cerkev videla.

To dá misliti... V »Slovincu«, št. 254. smo čitali pod nadvse žalostnim naslovom »Umor na večer vseh svetih« — Pišece — o pretresljivi, povzročitvi, prav za prav po alkoholu provzročeni nagli smrti še ne polnoletnega Franceta Travnikar-ja. Kako je prišlo do te pomilovanja vredne nesreče? Kratek odgovor: Ponočevanje — alkohol! Pomenljiva je pa tudi okoliščina: Tovarišija je izvabila sedaj mrtvega fanta med družinsko molitvijo rožnega venca kljub oviranju staršev — v noč. Poročevalec je dostavil: »Ko bi bil Franc Travnikar ubogal starše in ostal doma, ne bi danes med mitvimi«; — hkrati pa tudi to-le: »naknadno je dognano, da je bila vsa družba vinjena!« ... Toliko pretresljivih nesreč, pobojev in divjaštva, pa se ljudje ne zmodre, pa se ne brigajo za klice in opomine družbe »Treznosti« in »Svete vojske!«

Pa še nekaj dá misliti. V drugi polovici oktobra je bilo pokopanih v Ljubljani več znanih učenjakov, pisateljev, narodnih delavcev. Kako so umirali? Kratek je bil boj med življenjem in smrtjo: Pokojni pisatelj in šegavec, sodni nadsvetnik Fr. Miščinski, ki je zabaval še nedavno poslušalce radio-postaje s svojimi dovtipnimi sestavki, je čutil opoldne v svoji odvetniški pisarni hudo slabost. Ob treh popoldne nato je izdihnil. — Drugi odvetniški tovariš njegov dr. Konrad Vodšek je nekaj dni zatem prišel v oddelek sodne

palače v Ljubljani po opravkih. Ko nekaj izpisuje, pravi: »Oh, kako mi je slabo!« Srce je otrpnilo; zaspal je kmalu nato — po sv. maziljenju — za vedno. — Na Vernih duš dan je bil pogreb velezaslužnega gospoda dr. Antona Jerovšek-a v Mariboru. Na dan smrti je v dopoldanski uri sporočil telefonično svojemu zdravniku, da se že dolgo ni počutil tako dobro in čvrsto, kot prav ta dan. Črez pet ur nato je bil že pred božjim Sodnikom, ki mu je — kakor upamo — podelil trajno plačilo v nebesih za nešteta dobra dela. — Pa omenjamo še enega odličnega moža, ki so ga one dni v Ljubljani pokopali. To je vseučiliški profesor dr. Karel H i n t e r l e c h n e r. Bil je učenjak, tihe narave, ves živč znanstvu in znanstvenemu raziskovanju. Hkrati pa je bil cel katoličan, ki je vsekdar vestno izvrševal svoje verske obveznosti, bil pri sveti maši tudi ob delavnikih, če je le utegnil, prejemal mesečno svete zakramente, v dolgotrajni bolezni pa so mu donašali euharističnega Jezusa vsak teden. V oporoki je odklonil nagrobne govore, pač pa je prosil duhovne tovariše bogoslovnega oddelka na univerzi, naj se ga spominjajo pri sveti daritvi. Čast takemu možu!

Praznik Kristusa Kralja se uveljavlja in udomačuje. Zadnjo nedeljo oktobra so bile zlasti v večjih krajih svečane službe božje. Cerkveni govorniki so vernikom razlagali pomen tega praznika, ki je v najtesnejši zvezi s prepotrebno Katoliško akcijo. Tudi moški so se ta dan vrstili k obhajilni mizi.

Vedno več priglancev za duhovski poklic. V Olomucu se je priglasilo za sprejem v semenišče 140 kandidatov; sprejeti so jih mogli 80. Tudi v Pragi se čuti porast: v prvi letnik so sprejeli 14 Čehov in 11 Nemcev. V Sloveniji je vstopilo v prvi letnik 41 kand. Na bogoslovni fakulteti ljubljanskega vseučilišča je vpisanih vseh skupaj 105 slušateljev. — Tudi v Zagrebu je število duhovskih kandidatov narastlo. Vseh bogoslovcev, ki spadajo v zagrebško nadškofijo, je 91; od teh jih je v prvem letniku 33. Ker študirajo v Zagrebu tudi duhovski kandidati iz drugih škofij (s Krka, iz Senja, iz Bara, iz Banata, Prizrena, Bačke in Beograda), je v zagrebškem zavodu 142 bogoslovcev.

Poldrugstolet se že žrtvujejo čč. ss. uršulinke v Škofji Loki za vzgojo in pouk mestne in okoliške dekliske mladine. Posebej v notranjih šolah pa izobrazujejo gojenke, ki dohajajo v zavod iz vseh krajev ožje in širše domovine, pa tudi iz drugih dežel. Skrb vzornih redovnih učiteljic in vzgojiteljic, lepi učni in vzgojni uspehi, zračni prostori — zlasti odkar je samostan lastnik staroznane loške, vse obnovljene graščine s krasnim razgledom, s

senčnimi vrtovi in sprehajališči, s svetlimi, higiensko urejenimi učilnicami, spalnicami ter s svežo studenčnico, ki je napeljana iz gozdne višine v ozadju — vse to vpliva, da ima škofje-loški uršulinski zavod toliko privlačnosti. Bivše gojenke, ki delujejo sedaj v vsakovrstnih poklicih blizu in daleč, predvsem pa škofje-loške rojakinje in Ločani sploh so se hvaležno spominjali tega častnega jubileja in so se v duhu pridruževali vsem, ki so s čestitkami želeli in prosili od božjega Učenika še nadalje blagoslova samostanu, vsemu vzgojnemu delovanju in vsem šolskim oddelkom tega velikega in odličnega zavoda!

Cerkvene zadeve v Beogradu. Župniji »Kristusa Kralja« v Beogradu se je odpovedal Msgr. dr. Vjekoslav Wagner, nadšk. konzultor; začasno vodi župnijo Slavko Ceeck. Prav tako je odstopil nadšk. konzultor dr. Avguštin Juretić in odšel v senjsko škofijo. — Za vojnega vikarja in vršilca dolžnosti je imenovan vojni župnik v Beogradu Davorin Medved.

Ko bi jih le vsi slišali...! Reči hočemo: Ko bi le prišle do ušes vseh odločujočih osebnosti krasna, trajnoveljavna, v božji postavi zasidrana načela o vzgoji in šoli, ki so jih z vso odločnostjo naglašali številni govorniki, predvsem pa odvetnik dr. Miha Krek, ko je bila glavna skupščina društva »Krišćanska šola«, dne 13. nov. 1932 v Ljubljani.

Ponovno so govorniki dokazali, da imajo v šolskih zadevah pravico odločevati starši, Cerkve in država. — Šola naj goji ljubezen do naroda do države. Trajna in požrtvovalna ljubezen do naroda in do države pa more sloneti le na verski podlagi. Da bo ta verska odgoja zagotovljena, morajo poleg države in učiteljstva imeti v šolskih odborih primerno zastopstvo tudi Cerkve in starši. — Versko odgojo podpirajo tudi Marijine družbe in druge verske organizacije, ki so od šole neodvisne; zato bi se morale njih delovanje vsestransko podpirati.

Ves številni zbor je bil prepričan, da bo le v interesu močne države, če se bodo ta načela priznavala in uveljavljala.

Odklikovanje. Ob 40 letnici vestnega in marljivega duhovskega delovanja je bil imenovan g. Martin Poljak, župnik pri Sv. Lenartu (Sostro pri Ljubljani), za č. duh. svetnika.

Treznost. Kar ves teden (od 7. do 13. novembra) so imeli v Ljubljani razgovore, predavanja in posvetovanja o treznosti in abstinenci. Napravil se je načrt, kako bi se dala treznostna organizacija čimbolj razpresti. Bog blagoslovi junake in apostole treznosti, ki se

toliko trudijo za tako nujno in prepotrebno samarijansko delo, dasi najdejo med občinstvom ponajvečkrat tako malo umevanja za to socialno vprašanje.

Med rajnimi. Na Brezjah je čakal vstopa v družbo k nebeški Materi, ki jo je tako presrečno častil, ljubeznivi starček, redovnik frančiškanskega reda, p. Marijan Širca. V starosti 78 let se je preselil v večno domovino. Ure in ure je premolil v molitvenici nasproti milostni podobi »Marije Pomagaj«. Zadnja leta so mu opešale noge, a bil je vedno še vedrega duha in svežega spomina. Bil je priljubljen spovednik in rad delil dušno tolažbo vsem, ki so se zatekali k njemu v skromno sobico. Naj mu dobrtoljivi Bog vse stotero povrne! — V Mariboru je ležal na mrtvaškem odru prav v dneh, ko smo opravljali molitve za vse rajne, msgr. dr. Anton Jerovšek. Odšel je med pokojne nenadoma. Malo je mož, ki bi imeli toliko odličnih zmožnosti, kot † Jerovšek, ki se je udejeval ne le kot duhovnik, marveč tudi kot gospodarstvenik in voditelj in organizator dobrega tiska v Mariboru. Prejšnje čase je bil tudi katehet in profesor na realki; zaradi bolehnosti je pa prošil za pokoj in nato prevzel vodstvo tiskarne sv. Cirila, ki jo je dvignil do vzornega razvoja. Bog mu daj večno plačilo! — V Kamniku je umrl (tudi nepričakovano) p. Berard Jamar, redovnik O. Fr. M. Pokojni je bil zgleden član frančiškanske province, goreč duhovnik v spovednici in na prižnici. Strašil se ni nobenega dela. Pokoj njegovi duši!

Marijine družine

Kaj se zahteva od povprečno dobrega kongreganista? Predvsem, da je zvest v spolnjevanju verskih dolžnosti. In še nekaj več. Kongreganist, ki kaj da na svoje častno ime, mora vsaj mesečno pristopiti k mizi Gospodovi; če le možno pa nekoliko večkrat, morda ob nedeljah in praznikih.

Dalje je jasno, da povprečno vesten član Marijine družbe ne bo nikdar opustil ne večerne ne jutranje molitve; zjutraj bo obenem napravil dober namen. Med dnem bo prilično večkrat povzdignil svoje srce k Bogu. Vzdihljaji čez dan so neizmerne važnosti. Zvečer kratko spraševanje vesti! To je zelo važno.

V javnem življenju bo srednjedober kongreganist podpiral po svoji zmožnosti vse dobre naprave v župniji; pridružil se bo kot član katoliškim organizacijam in se bo odklikoval v ljubezni in v vnemi za sveto Cerkev. Kjer bo mogel in je primerna prilika, bo učil z lepim zgledom v govorjenju in obnašanju, pa posredoval tudi s svarilom. Povsod tudi pri volitvah se bo ravnal po katoliških načelih;

naročal in čital bo časopise, ki branijo katoliška verska in vzgojna načela. Da ne bo brez stanovskega, družbenega glasila, je jasno.

Kar tiče kongregacijskih obveznosti, se bo potrudil, da bo točno in brez izjeme vselej prihajal k družbenim prireditvam in shodom in skupnemu svetemu obhajilu. Le bolezen ali službena zaposlitev ga more opravičiti.

Kdor te dolžnosti v verskem in javnem življenju spolnjuje, je že dober kongreganist, pa bo brez dvoma še napredoval v dobrem od meseca do meseca.

Idrija. Letos je obhajala naša dekliška Mar. družba 35 letnico obstoja. Vesel in ganljiv je bil ta praznik za vse članice, a kdo bi si mislil, da bo veselemu dnevno kmalu sledil za našo družbo dan žalosti. 12. julija 1932 je v bolnici v Gorici umrl ustanovitelj in voditelj naše družbe svetnik Franc Oswald. Koliko truda, dela in skrbi je imel z našo družbo vseh 35 let. Upamo, da naš blagi voditelj že uživa pri Mariji bogato plačilo za svoje požrtvovalno delovanje v naši družbi. — Pokojni voditelj je bil obenem dekanijski poverjenik za Mar. družbe in je vedno rad svetoval in pomagal pri ustanavljanju in vodstvu Mar. družb po idrijski okolici.

Sv. Pavel pri Preboldu. Minulo je leto, kar se je šentpavelska Marijina družba prvičkrat oglasila v »Bogoljubu«. Za obletnico se zopet oglašja z veselo novico. Dne 15. avgusta so nam slovesno blagoslovili novo družbeno zastavo. Na slavnost so prišle tudi družbenke in št. Jurja, Griž in št. Andraža, za kar jim bodi najpristrčnejša hvala. Obred je opravil g. p. Rudolf iz Celja, ki je v krasnih in jedrnatih besedah razložil pomen in začetek zastav in družb. Kako močno je vplivala lepa slovesnost, so pričale solze ganotja v očeh deklet pa tudi drugih navzočih. — Ena želja se nam je s tem spolnila. Bog daj, da bi se tudi druga, namreč, da bi se število Marijinih družbenic v št. Pavlu vedno bolj večalo. Dekleta, proč z nespametnim strahom pred ljudmi, proč s kratkim grešnim veseljem, ki zapusti le solze kesanja! Stopite pogumno pod prapor Marijin, ki vas bo pripeljal v tej hudi življenjski nevihti do pravega, srečnega doma! Vse z Marijo in kakor Marija!

Sv. Lovrenc na Pohorju. Lepo število članic je vstopilo pred leti v našo Mar. družbo. Precej se jih je že pomohilo, nekaj pa tudi že pomrlo. Nedavno je dokončala zemeljsko potovanje zvesta članica naše Mar. družbe Pergarec Lizika. Lepo je živela, lepo umrla. Razmere niso dopuščale, da bi bila ostala doma; morala je v službo. Spoštovana je bila povsod; to je kazal njen pogreb. Lep govor je imel cerkovnik Lëb Jurij. Ob odprtem grobu se je pa župnik Lorenčič v ganljivih besedah

poslovil od rajne. Poudarjal je zlasti njeno vnemo kot kongreganistinjo, ki je skrbno izvrševala svoje družbene dolžnosti, da je bila vsem za zgled. Marsikatero oko je bilo do solz ganjeno. Ker je bila tudi tretjerednica, je imela še toliko več spremstva ob pogrebu. Posnemajmo zgled pokojne, ona naj pa prosi za napredek naše družbe!

Razno

Pozdrav z Moravske

Prve slovenske postulantinje v slovanski misijonski kongregaciji »Sester brezmadežnega spočetja Device Marije«, pošiljamo iz materinske hiše v Pferove, Širava 7 C. S. R. mnogo srčnih pozdravov vsem dragim, ki čitajo »Bogoljuba«, kakor tudi vsem, ki časte brezmadežno Devico Marijo. Dolžne smo veliko hvaležnosti našemu ljubemu »Bogoljubu«, ki nam je posredoval, da smo dosegle svoj poklic in tako bile sprejete v to redovno družino. (Gl. sliko v 11. št. »Bogoljuba« str. 355.)

Srčna naša želja je, da bi prišlo za nami še mnogo slovenskih deklet, ki bi se z veseljem pripravljale na misijonsko delovanje v poganskih krajih. Daj ljubi Bog, da bomo za nekoliko mesecev sprejete v novicijat. Upamo, da bomo po dveletnem novicijatu že smele iti na misijone. V sredi meseca septembra so odpotovale naše čč. sestre v misijonske kraje. Kako rade bi šle z njimi! Ali moramo se še pripravljati. Poleg raznih nauk se učimo: češčine, latinščine in angleščine. Posebno pozornost obračamo na vzgojo duhovnega življenja v čast božjemu Srcu Jezusovemu. Katera ne ljubi notranjega duhovnega življenja, ni sposobna za misijonsko sestro.

Dekletom, častilkam Device Marije, katere bi rade postale misijonarke, navedemo nekatere podatke o naši misijonski kongregaciji:

Poklicno delo: Vzgoja, pouk, širjenje dobrega tiska, karitativno delovanje med siromaki, misijonsko delo v poganskih deželah.

Notranji namen: Zadoščenje božjemu Srcu Jezusovemu.

Pogoji za sprejem: Prosilka, ki ima trdno voljo darovati se Bogu in željo delovati kot spravna žrtev za rešitev duš bodisi v notranjih misijonih ali med poganskimi narodi, mora biti: katoliške vere, zakonska, telesno in duševno zdrava, neomadeževane preteklosti, veselega, odkritega in miroljubnega značaja, pa tudi zadosti nadarjena, da se bo lahko izobrazila za delo v kongregaciji. Sprejme se v starosti od 16 do 24 let.

Uboštvo ni vzrok, da bi prosilka ne bila sprejeta v kongregacijo, ako izpolni druge pogoje.

Naslov za priglase: Generálni správa kongregace sester Neposkvrnéného Početí Panny Marie v Přerově na Moravě, Šířava 7. Č. S. R.

Vesele in duhovno prerrojene smo se vračale od duhovnih vaj, ki smo jih napravile od 5. do 9. nov. v Domu duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem pod vodstvom g. Tavčarja C. M Vse žene in dekleta, ki ste se že udeležile zaprtih d. vaj, ste že okusile nepopisno srečo in blažilni mir, ki se razlije v človeško srce ob takih tihih urah, ko usmiljeni Bog v tako veliki meri deli zaklade svoje neskončne ljubezni. Vse pa, ki te sreče še niste okusile, prosimo: pohitite k duhovnim vajam, da dobite dušni mir, ki ga svet ne more dati. — Hvaležne udeleženke.

Kapelico sv. Antona na Rocnem pod Šmarno goro želijo bližnje vasi povečati, da se morejo udeležiti božje službe. Oo. frančiškani imajo na Rocnem vzgojni zavod, a jako majhno kapelico. Zato lepo prosijo za pomoč. Prispevke sprejema gornji naslov frančiškanskega zavoda.

Duhovne vaje za dekleta v Lichtenturnovem zavodu v Ljubljani bodo od 26. decembra zvečer do 30. decembra zjutraj. Vodili jih bodo gg. misijonarji-lazaristi. Oskrbnina (hrana in stanovanje) znaša za vse dni 100 Din. Prijave — ustne in pismene — sprejema vodstvo Lichtenturnovega zavoda v Ljubljani, Ambrožev trg št. 8. Priglasiti se je treba najkasneje do 15. decembra

Duhovne vaje na Mali Loki pri Ihanu. Spet vas vabimo, da se udeležite duhovnih vaj ter tako svoje duše pripravite za božične praznike in za novo leto. Za dekleta bodo v decembru duhovne vaje dvakrat: od 3. do 7., in od 17. do 21. decembra. Za gospodične učiteljice in druge od 27. do 31. dec. Oskrbnina za ves čas znaša 100 Din. Pišite na naslov: Sestre križarke, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.

Pisarna Marijinih družb v Ljubljani, Ljudski dom, Streliška ul., ima vedno v zalogi vse potrebščine, ki jih rabite pri sprejemu v Marijino družbo. Posebej opozarja na kongregacijske znake za fantovske družbe in na svetinje za fante in dekleta, može in žene. Tudi sprejemnice za Marijin vrtec dobite pravtam.

Pravkar je dotiskana v posebni knjigi prelepa povest, ki jo je prinašal letos »Bogoljub« in ki je vzbudila pri čitateljih toliko zanimanja. »Luč z gora« je naslov tej povesti; v lepem jeziku in z domačo besedo jo je prevedel g. ravnatelj Jože Jagodić. Tudi zunanja oprema je prav okusna. Cena broširanemu izvodu 14 Din, v platno vezanemu 20 Din. Naroča se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

Dobre knjige

Rodriguez — Vodenik, Vaja v krščanski popolnosti. II. knjiga. 3. zvezek. Cena posamezn. zvezka s poštnino vred 10 Din. Naroča se pri upravi Glasnika Presv. Srca Jez., Ljubljana, Zrinskega 9. — S tem zvezkom je zaključena II. knjiga celotnega dela. Govori o sv. obhajilu in o daritvi sv. maše nazorno in po domače kakor o vseh drugih rečeh. Seveda je mašna razlaga pisana v duhu tedanje dobe; na splošno pa lahko vsak tudi iz te razlage dobi zase duhovno korist. Osnovne misli so prave in to je pri mašnih razlagah glavno. Beri in premišluj! — Še dva zvezka bosta izšla, pa bomo Slovenci imeli prevod celotnega Rodriguezevega dela. Oo. jezuitje pa so prevzeli nase prelepo nalogo, da dajo celotno ascetiko v roke slovenskemu ljudstvu.

Herders Welt- und Wirtschafts atlas. 106 Hauptkarten; 65 Wirtschaftskarten; 1 Kartenweiser; viele Nebenkarten; auswechselbarer Statistikband »Die Welt in Maß und Zahl«. — Kot nadaljevanje »Der große Herder« je izšel omenjeni atlant, ki vsebuje najnovejšo razdelitev držav. Je zelo skrbno sestavljen in res v priročni obliki. Alfabetično kazalo krajev ti omogoči, da brez posebnega truda, dobiš na karti, česar iščeš. Zelo skrbno in po najnovejših podatkih, kolikor so bili uredništvu dostopni, so izdelane tudi statistične tabele. Kraljevina Jugoslavija je n. pr. po statistiki iz l. 1931 štela 13,930.000 prebivalcev. Od teh je 5,607.000 rim. katolikov, 42.000 grko-kat. (43.8%); pravoslavnih 5,600.000 (43.3%); mohamedanov 1,345.000 (10.4%), protest. 255.000 (2%), judov 65.000 (0.5%). (Str. 95 in 97.) Cena je malo višja kakor pri prejšnjih zvezkih. V pol usnje vez. stane 42.50 Mk. Je pa res lepo in vsega priporočila vredno delo.

Mater Salesia Schulten und ihre Psychologie der Mystik. Leben und Schriften einer Ursuline. Von Karl Richtstätter. S. J. Mit drei Tafeln und einer Schriftprobe. Freiburg i. Br., Herder. Cena 3.50 M; v platno vez. 4.40 M. — Prav zanimivo in koristno delo. Elsa Schulten, ki ni prišla v izobrazbi čez ljudsko šolo, je vstopila v uršulinski red, bila v samostanu vratarica in potem zakristanka. Umrla je l. 1920. Na zunaj tako neznan, na znotraj pa tako bogato življenje. Bog ji je delil izrednih milosti; sestre so se čudile, ko so po smrti iz njenih zapiskov videle, kako sveto je živela M. Salesia. Na zgledih najlepše vidimo delovanje božje milosti; zato bo čtivo te knjige mnogo koristilo redovnim osebam, pa tudi onim, ki žive med svetom.

Odgovori

I. F. N.: »Pred leti ste napravili več obljub«...

Še ni dolgo, ko smo med odgovori pojasnili, da je zaobljuba Bogu premišljeno in prostovoljno dana obljuba, storiti kaj takega, kar je Bogu všeč. — Zavežemo se lahko pod smrtnim ali pa pod odpustljivim grehom. Vendar se v malenkostnih zaobljubah ne moremo vezati pod smrtnim grehom... (Če ste kaj zagrešili, spada v spovednico, ne pa pred Bogoljubove bralce.)

I. I. Mnogokrat prodajajo ljudje živino in druge stvari, pa zamolčijo njihove napake, posebno ker hoče vsak kupec kupiti po nizki ceni. Ljudje tega nimajo za greh. — Ali se sme tako delati ali ne?

Tu je treba najprej ločiti, kakšne so zamolčane ali neopažene napake. Ene so bistvene

t. j. take, ki store, da je stvar docela ali vsaj močno nerabna ali pa škodljiva. Take napake je dolžan prodajalec naznaniti, četudi kupec ne praša. (N. pr.: Ako je konj divji in se plaši; če je na eno oko slep; če je veržica, ura iz cina, kositra, medu — ne pa srebrna, ne zlata, za kakršno jo kupec smatra. Ako se taka kupčija sklene, ne da bi prodajalec na bistvene napake opozoril, in da kupčija neveljavna in je prodajalec dolžan ceno vrniti.

Nekatere napake pa niso bistvene, marveč prigodne. Ako kupec po takih (skrivnih ali neopaženih) vpraša, jih mora prodajalec povedati. Če tega ne stori, ali če napake celo prikriva, je kupca prevaril. Kupčija se more razveljaviti, če je zmota pripomogla do kupčije. Kadar bi kupec kljub nebistveni napaki, za katero ne ve, pogodbo sklenil, zadostuje, če se cena za toliko zniža, kolikor je stvar zaradi napake manj vredna.

Kadar kupec po morebitnih napakah ne pozveduje, prodajalec ni dolžan, da bi nebistvene napake omenjal (tudi skritih ne), dasi je blago manj vredno. Pač pa mora ceno za toliko znižati,

za kolikor je dotična stvar radi teh napak manj vredna. Če je pa kupec tako nevešč, da še očitih napak ne opazi, ga je treba na vse opozoriti.

Ako bi kdo kupoval vino s pripombo: »Ne maram ga, če ni od trte; ne kupim, če ni staro vino« — pa bi mu prodajalec dal mešanico vina in vode, s sladkorjem napojene (vinovko, sadjevca), bi bila kupčija neveljavna.

Brezvestnost trgovca ali proizvajalca, ki bi prodal ponarejeno vino — za mašno vino, je tem večja, ker bi bile vse take maše neveljavne.

Če torej trgovec prodaja vinu podobno pijačo, jo mora kot tako označiti, ne sme pa take pijače prodajati kot pravo vino.

Kako dolgo po svetem obhajilu se ne sme pljunuti?

Spodobi se, da po sv. obhajilu čakamo, dokler kaj ne uživamo. Tudi obrednik veli, naj verniki po sv. obhajilu takoj ne pljujejo. To je tako umeti: prepovedano je pljuvati, dokler je kak delec svete hostije še v ustih. Ko je sveta hostija že zaužita, ni več nevarnosti, da bi se s pljuvanjem onečastil presveti Zakrament.

Moremo? — Moramo!

Leto — kako naglo se obrne! Se že zopet nagiblje k zatonu. Kljub stiskam in številnim neprilikam je brzelo, kakor bi upalo, da bo ob koncu šlo vse na bolje. Toda težke, skoraj neznosne preskušnje se še niso unesle. Dolgotrajna suša vrhu vsega gorjá je odnesla marsikateri up in strla marsikaj, kar bi se bilo moglo dati na stran kot priboljšek ali pa spraviti v denar za davčine, obleko, sededa tudi za preskrbo duševne hrane: za naročbo potrebnih krščanskih časopisov. Zdaj bo treba gledati, kako se bo izšlo, ko za vse stvari skoraj ne bo dosti.

Že trkajo na vrata zdaj ti, zdaj oni. Kako naj odgovarjamo? Odgovor bo moral biti kratek: »BOGOLJUB«, naš stari in priljubljeni gost, mora ostati za vsako ceno pri hiši.

Nujno nam je potreben, saj ob sedanjem trenju in ob množicah se skrbeh za časne zadeve le preveč radi pozabljamo na opozorilo Kristusovo: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to se vam bo navrglo.« (Mt 6, 33.) »BOGOLJUB« naj nam še v bodoče dviga pogled od minljivega na večno, onostransko, kjer bo »Bog obrisal vsako solzo — in smrti ne bo več.« (Raz 21, 4.) — »BOGOLJUB« naj nas obvešča o razmahu v »Katoliški akciji«, o vsem katoliškem gibanju in napredku po domovini in po svetu, zlasti pa o razvoju Eucharističnega in Marijanskega žioljenja.

Marijine kongregacije naj imajo tudi v bodoče v »Bogoljubu« jasno in točno ogledalo, ki jim bo predočevalo lastno sliko: ali je brezhibna, cvetoča, mladostna, — ali pa je razdrapana, mršava in zdravila potrebna. Prav radi tega bo »Bogoljub«, ki

je glasilo Marijinih družb, osem članom in članicam prav posebno na srcu zlasti sedaj, ko je nesrečna gospodarska zadrega jela že tudi glodati na koreninah našega cerkvenoverskega časopisja.

Marijine družbe so že sedaj umevale in tudi izvrševale prevažno nalogo »Katoliške akcije«, ki hoče utrjevati kraljestvo Kristusovo z dobrim tiskom. Širile in priporočale so krščanske časopise. Letos to apostolsko delo ne bo prav lahko; ali zavedajmo se, da se žrtvujemo za lastno glasilo in v slavo Marijino, če širimo »Bogoljuba«.

Vsi smo prepričani, da brez dobrega verskega, družinskega lista, kakor je »Bogoljub«, jame hirati verska zavest, da pojema krščansko žioljenje in prava značajnost. Žalostnih zgledov imamo vse polno po družinah, ki jim za verski časopis ni mar, pač pa dopuščajo, da se mladina zastruplja po dvoimljivih, verskobrezbriznih ali celo protivnih listih.

Dragi prijatelji in sotrudniki našega lista! Kakor bo težko, spraviti skupaj potrebne dinarje za naročnino, vendar se nadejamo, da bo šlo in da bi mogli v številu naročnikov še napredovati, če se vsi zavzamemo zanj. Glejmo, kako se pehajo in kaj žrtujejo nasprotniki, da spravijo slabo, dostikrat škodljivo in pohujšljivo časopisno blago med ljudi. Ali naj mi mirno gledamo? Pospod se dobe družine, kjer je »Bogoljub« še neznanec in tujec. Naj postane tudi tem naš list domači prijatelj.

Vsem pa, ki bodo v bodočih dneh vršili vzoišeno apostolsko delo za širjenje krščanskih časopisov, zlasti »Bogoljub«, naj Bog plača z bogatim blagoslovom!

Odpustki za mesec december 1932

1. Četrtek, prvi v mesecu. Spomin vseh rajnih iz treh redov sv. Frančiška. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni; b) istim kakor 12. dan.

2. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez., prejmejo spravno sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor včeraj.

3. Sobota, prva v mesecu. Sv. Frančišek Ksav. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razdaljenja in molijo po namenu sv. očeta; b) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje.

4. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če obiščejo bratovsko kapelo; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. Dalje p. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

7. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

8. Četrtek, Brezmadežno spočetje Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. Reš. Telesa kakor 1. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik mesto tega naloži kako drugo dobro delo; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom br. presv. Srca Jez.; e) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; f) udom škapularske br. karmelske Matere božje v bratovski ali župni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi

škapulir; h) udom molitvenega apostolstva v javni cerkvi; i) udom Marijine družbe; j) udom Družbe kršč. družin; k) udom br. sv. Družine; l) udom br. za duše v vicah; m) udom Apostolstva sv. Cirila in Metoda; n) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

12. Ponedeljek. Najdenje trupla sv. Frančiška. P. o. vsem v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

13. Torek. Bl. Janez Marinonij. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

15. Četrtek. Osmina brezmadežnega Spočetja M. D. P. o. istim kakor 12. dan.

21. Sreda. Sv. Tomaž. P. o. udom br. sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Nedelja. Božič. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo; c) udom škapularske br. karmelske Matere božje v bratovski ali župni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom Marijine družbe; f) udom Družbe krščanskih družin; g) udom br. sv. Družine; h) udom družbe za duše v vicah. — Odpustke rimskih stacijonskih cerkva morejo zadobiti vsi tisti, ki so navedeni v 3. števil. letošnjega »Bogoljuba« pod »Opombo« v izkazu odpustkov za marec. — Tretjerednikom v. o. — Ker je danes zadnja nedelja v mesecu, p. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo rožni venec.

27. Torek. Sv. Janez Ev. P. o.: a) udom br. sv. Reš. Telesa kakor 1. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. kakor 8. dan; c) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 21. dan.

Naznanilo uprave

Ob sklepu 30. letnika prihajamo zopet s prošnjo. Ni nam lahko, ko pozivamo na propagando za naš list; lažje nam je, ko se spominimo, da je delo za dobro krščansko časopisje — apostolsko delo.

O potrebi takega lista, kot je »Bogoljub«, mora biti prepričan vsak Slovenec. Naj bo »Bogoljub« odprta pot v vsako hišo!

Cena »Bogoljuba« bo ostala tudi v novem letu neizpremenjena. Za vse leto velja torej naš list za posamezne naročnike:

v Jugoslaviji Din 20—

za skupne naročnike pri poverjenikih pa Din 18—.

V Avstriji velja »Bogoljub« šil. 3—

v Italiji lir 8—

v Češkoslovaški Kč. 15—

v Franciji fr. 12—

v Ameriki dol. —50

Naročnino za prihodnje leto naj pošlje vsak posamezni naročnik po položnici, ki je priložena tej zadnji »Bogoljubovi« številki. Novi naročnik naj zapiše vrhu srednjega dela

položnice besedico »nov«. Zaželjene spremembe v naslovu se lahko napišejo na zadnji strani položnice. Zelo nam bo ustrezno, če prejmemo naročnino že pred božičem, ker se nam s tem zelo olajša ogromno novoletno delo.

Da bodo imeli vneti nabiralci in nabiralke novih naročnikov tudi nekoliko vidnega priznanja, so določene za l. 1933 sledeče nagrade:

Za 20 novih naročnikov: lepa Marijina slika s priznanjem uredništva; za 15 novih naročnikov: dr. C. Potočnik: Premišljevanja, ali primerno drugo knjižno darilo; za 10 novih naročnikov: Lepe ascetične knjige p. Mavricija Teraš-a; za 5 novih naročnikov: primerna knjiga ali slika. Na željo se mesto navedenih nagrad izbere lahko za enako ceno tudi kak drug nabožen predmet.

Nabiralec, ki se poteguje za eno izmed razpisanih nagrad, naj sporoči naši upravi naslove onih oseb, ki so se po njegovem prizadevanju na novo naročile na »Bogoljuba«.

Bog blagoslovi še v bodoče naše skupno prizadevanje!

Cena »Bogoljubu«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem papirju 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol. — Naroča se pri upravi »Bogoljuba« v Ljubljani, Jugoslovanska tiskarna.

Oskrbnina: I. razr. 100 Din, II. razr. 80 Din
Zdravnik: Dr. Fr. Dergas, šef-primarij v p.

Varno naložite svoj denar v VZAJEMNI POSOJILNICI v Ljubljani, poleg hotela UNION Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvo i. t. d.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz bron proti razpoki, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II, Celje, Cankarjeva ulica 4, Sarajevo, Vojvode Stepe Obala 42, Split, Ulica XI Puka 22, Zagreb, Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjeništa v vseh večjih krajih.

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA

v Ljubljani, Prešernova 3

s podružnico na Miklošičevi c. 13

je največja regulativna hranilnica v Jugoslaviji

Ima vlog nad 430.000.000 Din, rezervnih zakladov pa nad 10.000.000 Din.

Za pupilne naložbe ima sodni depositni oddelek, za varčevanje mladine izdaja domače hranilnice, za pošiljanje po pošti pa svoje položnice. Za vse vloge jamči mestna občina z vsem svojim premoženjem in davčno močjo.

Hranilnica kupuje in prodaja tudi devize in valute najkulantneje. Ta posel opravlja v svoji podružnici na Miklošičevi cesti. Telefon centrale št. 2016 in 2616, podružnice št. 2367. Poštni čekovni račun centrale št. 10533, podružnice št. 16138.

Uradne ure za stranke so od 8 do 12 $\frac{1}{2}$.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri ter brez vsakega odbitka. Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama.

Hranilne vloge znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

Inserirajte v Bogoljuba!

Bolni na pljučih!

Tisoči že ozdravljeni!

Zahtevajte takoj knjigo o moji novi umetnosti prehranjevanja, ki je že marsikoga rešila. Ona more poleg vsakega načina življenja pomagati, da se bolezen hitro premaga. Nočno znojenje in kašelj prenehata, teža telesa se zviša ter po popnenju sčasoma bolezen preneha.

Resni moške

zdravniške vede potrjujejo prednost te moje metode in jo radi priporočajo. Čim prej začnete z mojim načinom prehranjevanja, tem bolje.

Popolnoma zastonj

dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali mnogo koristnega. Ker ima moj založnik samo 10.000 komadov za brezplačno razpošiljanje, pišite takoj, da se boste mogli tudi Vi prištevat med one srečneže.

Zbiralnica za pošto:

GEORG FULGNER, Berlin-Neukölln,
Ringbahnstrasse 24. Abt. 493.

Lonce in ponve čisti **VIM** brez brazgotin

Z malo Vima na vlažni krpi boste očistili hitro in lahko ponve in vso ostalo kuhinjsko pripravo. Vim je izdaten, deluje hitro in pri tem ne opraska predmetov ter je dober tako za vsa težja kakor tudi za lažja čiščenja v hiši in kuhinji.

VIM čisti vse

